

40x



1975 - 1996

החיים אינם נמלכים כנה יאיר לריז



זה לא נכון להחיים נמלכים.

תמיד אומרים את המלך הזה, והוא אף פעם לא נכון.
כלומר רק מילה, החיים לבד, כמו להכיר אותם, הסתיימו.
המלכה לבד צדין לבד, אבל היא אחרת.

החיים לבד אחרים, הסדר לבד אתם יולדים סביב השלחן, הדבר לבד אתם זוכרים את האיל ליוון.
עם האבאים לם התמונות המזכירות, להקב לאבאים זיכרון.
זה לא נכון להחיים נמלכים.

אנשים שאמרו אתם לאה קלואה כמו "מה שלומך?", ואתה יודע להם מתכוונים לומר
"אנחנו יודעים" או "אנחנו כאן בלביהם".

ובל פעם אתה עצוב, כולם קורצים כדי לעודד אותך, ואין רק אה לומר להם,
אתה לא רוצה קבוצת תמיכה, אלא להיות בלבד מתחת לשמיכה.
זה לא נכון להחיים נמלכים.

אבינו אתה לא ממשיך להיות כמו להיות, אתה הוא למתו לו.
אתה הוא לרואה באבינו את "האב", הרע והמפוצר", וזכור רק עם מי ראית אותו בעצם הראשונה.
אז, בקולנוע אסתר הישן, שנהרס בינתיים.

אתה הוא לא אתה צוחק, אומרים להתעביר, אם אתה עמוק, אומרים להתעביר.
אם אתה נוסע ליותר מלביצים, אומרים לברחת.
זה לא נכון להחיים נמלכים.

אבינו העברי לבד עובר עריכה, ובל פעם אתה מסכיך אה לקחת אוזבוס לבלומהילד לראות את הדברי.
אתה מתעבד אם לקרא לו אחי, או אחי המנוח, או אחי זכרון לברכה.
לפעמים אתה קלוא מוציא אותו מהסוכר כדי למנוע מכולם מביכה.

פה ולם קיגלים מילה לא היה בארץ הרבה זמן, והוא שואל מה שלומך, ואתה אומר לו
שלומך כבר לא איתנו, ובסוף כמובן אתה צריך להרגיע אותו, אז אתה אומר לו להחיים נמלכים.
אבל הם לא.

זה לא נכון להחיים נמלכים.

הם נכנסים, ומתחילים מחדש, אחרת.



אשלי שלנו,

לפני שנתיים החילוננו בתהליך הוצאת החוברת לזכרך.

התהליך היה קשה מנשוא.

כאילו יש בו מין סוג של השלמה - שאתה אינך.

אתה אינך והלב ממאן להשלים.

כנראה שאף פעם לא נשלים.

וכעת שלמה המלאכה,

אתה קופץ לנו כל כך חי מתוך הדפים,

והלב ממאן להאמין. ..

ינואר, 2003

כמה היינו חזקים לחזור לאותה לגיה, לאותו לקי, לאכסליות של
 זווית חלומות קננים לצורים ורביניים, לכה חלשים היו צבחנו.
 זכרתי - צבחה הסצנה, התהפק הגלגל, נחבבו תקווה וחלומות.
 צריק לאות את ארץ החיים מחזל, להאמין לניתן.
 לקים וחלום של בלבים מה, להיות צמח באיכו סיכויי.
 ולהאמין לבדאי, של מכה, ולא תמיד אנו מחזאים אותה.
 צרית וגיוחא



אשל בן משה נולד ב-7.8.75 בקיבוץ מצובה, וחי שם את שנות ילדותו הראשונות. אשל היה ילד עליז וחברותי, עם זאת היה אינדבידואליסט באופיו, וה"יחד" לא תמיד היה לרוחו. מגיל צעיר אהב אשל בעלי חיים, בני אדם ואת משפחתו - אליה היה קשור מאוד. אשל היה אדם "חם" באופיו, חילק לאהוביו חיבוקים ונשיקות ביד רחבה. הספורט היה חלק חשוב בחייו. הוא נהג לרוץ למרחקים ארוכים מקטנותו, וכבר בגיל 8-9 השתתף בקבוצות ריצה ונהג לשחק כדורגל וכדורסל.

כשהיה אשל בן 11 עברה המשפחה ליובלים. אשל שמח על המעבר, ועל כך שיוכל לזכות בפרטיות, לאכול את האוכל הטעים של אמא, ולהתקלח לבד במקלחת. אשל נקלט במהירות ב"משגב", ובהיותו ילד חברותי מאוד,

מצא לעצמו ידידים וחברים בסביבתו החדשה. גם על אהבתו לבעלי חיים לא ויתר. הוא אימץ שתי כלבות. במיוחד היה קשור לכלבתו האחרונה "שלג", אשר השיבה לו אהבה גדולה. בכל שנות בגרותו במשגב, בלט אשל במעורבותו החברתית, ובתרומתו לארגון מסיבות, הצגות ותחרויות ספורט.

בין "עניין" ל"עניין" אהב אשל לאכול ממתקים, ובמיוחד שוקולד. המון שוקולד. אשל היה ילד שמת, וחיוכו הרחב הפך לאחד מסימני ההיכר שלו. ביה"ס לעומת זאת לא נכלל בין אהבותיו הגדולות, או כלשוננו: "המערכת לא מבינה אותי, ואני לא מבין אותה". לא אחת שמעו הוריו מהמורים, כי הפוטנציאל והיכולת שלו אינם ממומשים. אשל התקשה להישאר זמן רב בכיתה, והיה "חותך" למגרש הספורט, או יוצא לעשן בצל עץ החרוב הידוע. הוא אהב לשוחח שעות ארוכות ולהתפלסף. ידידותיו אהבו להתייעץ איתו, ולשתף אותו במחשבותיהן, והוא לקח ברצון חלק בהתלבטויותיהן.

כמו עם חבריו כך גם עם משפחתו, אשל היה אדם שאיכפת לו, קשוב, רגיש ותומך. קשריו עם הוריו גיורא ועירית, אחותו הבכורה ליאת, ואחיו הצעיר יונתן, היו חשובים לו מאוד. הוא נהג לשתף את משפחתו במה שעבר עליו, ואהב את המפגשים עם המשפחה המורחבת. אשל אהב להתלבש בצורה מיוחדת, והשקיע רבות בחיפוש אחר אביזרים מיוחדים ויוצאי דופן.

בסוף כיתה י"א עזב אשל את ביה"ס, והחל לעבוד במכולת בישוב "יודפת". אשל אהב את אנשי יודפת, וחווה תקופה של עצמאות. לפני הגיוס עבד תקופה קצרה בבית מלון באילת. כאדם שהתעניין בכל מה שקורה במדינה, וגילה ערנות רבה לנעשה במפה הפוליטית, לא הופתע איש ממכריו כשהתגייס ליחידה קרבית.



באוגוסט 1994 התגייס אשל לפלוגת ההנדסה - הפלח"הן של חטיבת הנח"ל. אהבתו לשירות ולתבריו ליחידה הקלו עליו את קשיי ההסתגלות למסגרת הצבאית. הוא שובץ כמקלען מא"ג. תפקיד מרכזי ולא קל בצוות. גם בצבא זכתה אישיותו הכובשת לחשיפה רבה, והוא רואיין לא פעם לטלוויזיה כדובר הקבוצה. לאחר כשנה בצבא עלה אשל עם הפלוגה למוצב "דלעת" שברצועת הביטחון, בדרום לבנון, לתקופה של 4 חודשים. עם סיום הפעילות המבצעית השלים הצוות את מסלול ההכשרה, ואשל הספיק להשתתף בבר-המצווה של אחיו יונתן. במרץ 1996 עלתה הפלוגה פעם נוספת למוצב "דלעת". הקו היה "חס" במיוחד, והמוצב ספג הפגזות קשות. אשל יצא לחופשתו האחרונה עם סיום מבצע "ענבי זעם". בחופשה זו חגג עם דודתו שרי את נישואיה, השתתף ביום ההולדת של סבו אמנון, ובמסיבת חג השבועות של יובלים. הוא הספיק לקחת חלק בטורניר הראשון של "כדורסל משפחות", שנערך במשגב, ולזכות עם משפחתו במקום הראשון, כשהוא קולע את סל הניצחון בשניות האחרונות. למעשה הייתה זו פרידתו מ"משגב", אותה כל כך אהב. בליל ה-9 ביוני, יצא אשל, יחד עם כוח של 13 לוחמים ממוצב "דלעת", לביצוע מארב בוואדי באזור העיר נבטייה. למחרת ב-10.6.96, בארבע ושלושים בבוקר, התקפל המארב והחל לנוע חזרה למוצב. בראשית דרכו, ומטווח של מטרים ספורים, נפתחה אש חזקה על הכוח. במטח הראשון נפגעו ונהרגו שני הקצינים שהיו בראש הכוח. שני לוחמים נפגעו ונהרגו בהמשך הקרב. אשל שהיה בחלק האחורי של הכוח, השיב אש, ואף דילג ושיפר עמדות. הקרב נימשך דקות ספורות, כשאש תופת נורית על הכוח ממספר מוקדים. לקראת סיום הקרב נפגע אשל ונהרג.

אשל הובא למנוחת עולמים בבית העלמין ב"משגב" בהיותו בן 21 שנים בלבד.





40x

אילן הייתי לפני-אחור
הייתי בובאי במקום
מפני שהקוקו עושים הרבה
רעש ואני עם וואו
יבדוק איפה הם יהיו.



אילן הייתי:
כפר קוצאי הייתי כבר זמן
כי הם מרוב הוואו וסגור
אולי.



אילן הייתי:
במה קוצאי הייתי זמן כי הם
הצמח היחיד שלי מילד.



אילן הייתי:
שיקן קוצאי הייתי שיקן
כבר-רעש. כי הם הקוקו שאני
אולי.



אלה נולדו בישראל 57.8.7 בקיבוץ מצובה.

הוא לא אהב את החיים בקיבוץ, וכלשהו בו חזר לנה, עברו בקיבוץ לעינה משלחתית. בית הספר לא אלה היה מצורף לבית הילדים. למן לא בית הילדים היה "כיתת דולב".

כל יום אחרי ארוחת הבוקר הילדים היו צריכים לעבוד במשק הילדים והיו להם גם תורניות בניקוי בית הילדים. ארוחת בוקר וצהריים היו אוכלים בבית הילדים, וארוחת ערב נעצמו בחצר האוכל, ונעצמו בבית.

ביום שלישי הייתה הולכת המשלחה הרחבה לארוחת לבית ביחד.

בחולשות היו נעצמו את הילדים. תמיד היה מצויין, למשל: ימי ספורט, משחקי ביד, ימי ענף וכו'.

אזיליה תקופה היה להם מכל במקום מכלת, לעלה איתם פעילויות מצוינות: חצות למחוקים, ואלה גם היה במחצון חציה לא סולם צור והגוף להילגים רבים. חצות ארוכות היו אחד הדברים האהובים עליהם ביותר.

אלה גם היה בקבוצת הכדורגל של הקיבוץ ותקדו היה שוער.

כלעברנו ליובלים אלה היה בו וו. אלה אומר לבלביוס הישראליים לא היה לו נוח, כי לא הכיר אף אחד. יותר מאחר כבר רכל נעצמו חברים רבים.

אלה גם אומר שהוא נראה למח לעצוב את הקיבוץ, כי לא התאים לו לבל אחד נכנס לחיים שלו.

הוא אפן ללא היה לו אוב בבית ספר משגב: "לא הבין את המערכת והיא לא הבינה אותו".

אלה החליט לעצוב את בית הספר לקראת סוף כיתה י"א, והלב מחל את מצלו בעצמו.

אחרי לעצב את בית הספר עבד ביוזקת 8 חודשים. הוא נהנה בעבודה וגם מהאנשים.

כלגמר לעבוד ביוזקת עבר לעבוד באחת למשק 4 חודשים ומלצר במלון.

זו הייתה חוויה לא חיים עצמאיים.

כלהוא היה בקיבוץ הוא גידל חתולים, וכל חתולה שהייתה לו הוא קרא 'כיסוי'.

ביובילים, אחרי שנים לא נדנדוס הרלו לו ההורים לאמר כלבה בלם באלי.

אחרי זה באלי נעלמה ואלה הביא מיוזקת כלבה מרימנית גבוהה, נהנה וגלצית ולמה "שלב".

אלה אהב לאכול הכל חוץ מחומם וקולה.

אלה ענה לתורה והוא זוכר לעלו או מסיבה משלחתית גדולה.

אחד הציבוריות הכי חזקים שלו הוא הנסיעה לארצות הברית יחד עם המשלחה. היה לו מאוד כייף. הוא נהנה לגור בעיר, ללכת לסרטים, מסעדות, ציורים רבים באלוויזיה, והרבה מאוד בילויים מצוינים.

החלק הלא מוצלח באה"ב היה להיות חסרים לו החבריה שלו, ולהיה קלה להכיר אמריקאים להם מאוד סגורים.

אלה התגייס ומלרת בחה"ן נחם לעזאת יחידה מובחרת. הוא נהנה מאוד מהלרות הצבאי, למרות התנאים הקשים.

אחרי הצבא אלה חזר למחז שיווק וקירסום.





ליחה עם אדם בן ה-6

בצורה אדם אחר שהיא מצדד ללחם במקום להאזין לסיפור לפני הלינה.

לאמה: "אדם, מה המלחמה?"

אדם: "אני לא רוצה להגיד."

לאחר שעה קלה, בה התנועע בזכות ויכוח אינדיבידואלי ומחנות מחנות עם גבי רצפת החזרה, אמה:

"אמה, אני צריק ליתו צנצנות עם כרמים, לשים עם הרצפה."

לאמה: "אדם זה הכרחי? לא כדאי לשים כמים עם מים עם הרצפה?"

אדם: "אמה, אני צריק - כי נהגו במחממה הזו הרבה אנשים, מאדו וגם מאדו,

וצריק לשים ללנהם כרמים עם הקבר."





82
 (אש) (אש)
 (אש) (אש)

אני במקלט

אני אהב מאד לישון במקלט .
 הכי נעים לי במקלט לעשות את הרימה עם
 פשת .
 אני אהב שיש לי פגיון איתי , ושכל מלחמה
 איתי נניח .

1-5-89

3/1! (צניטה, צניטה, צניטה)

מה ניש?) עם אונ' אלו אמאין טאונ' בויז...

אונ' שעה ת' רבתה פצה עם אמאני
(אימא) שהיא נפוצה לאדם לבנינו, מהל'ים ת'הסרת
ה'מאין... (ואונ' מה א'מאני...)

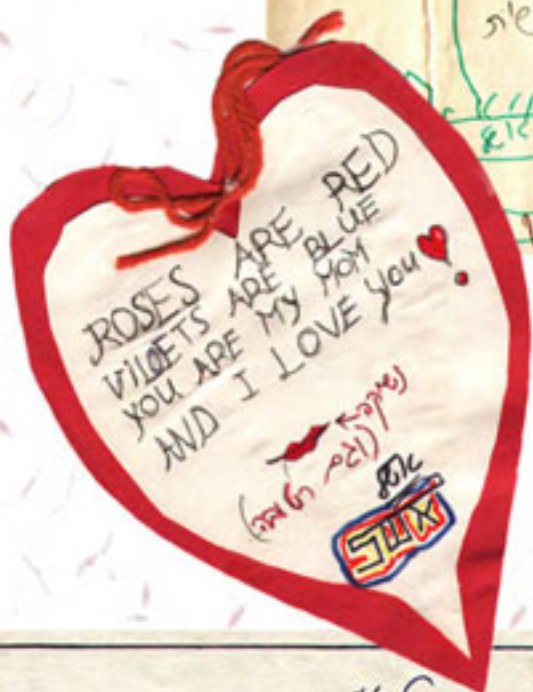
הקרה שאתם מסתובבים
עם האופ' ב'טאונ' כ'אן
מסתבר עם הל'פה ו'ש'י
ה'רבה ח'דוים

SEE
SHE
SOON
DAD!



Eshel
Kohel





4/2/92
אמא

יום יום - בום...
והוא? זרק לך את האבן את
מה? (או בום) גיבז את האבן
אני (אני...)?

So...

אני גיבז את האבן כשאת אמא אמרת
ואני (אני...)?

אני אמרתי לך את האבן כשאת אמרת
אני אמרתי לך את האבן כשאת אמרת
אני אמרתי לך את האבן כשאת אמרת

אני אמרתי לך את האבן כשאת אמרת

WHAT'S UP?

(נייניי יי מושיע עבד הרע הרע...)



הי / נני

עם כוס קפה ופצ'ריה (ועץ) ביז, שמת עם R.E.S. speed...
במחנה המלכה את רשעי השחר היושלים של הבוקר
נני יוני התאלי מצה לא יהיה טוב לנני בנני כמון
שנלם כנענע (מה ניט 2 מה הענינים? מה קורה? וכו...)
אלא צה יהיה מנעב רצין ולנין. (לבו געיקר נלסוק הייטם
זא נאכט לך, כמנן)...

התכיה ו... (למאס לני) אונ לא יוצע את החיים של
כלם של ערסים או נשים אולי אין איחוק אחור כי
אהילאר גביי אמל איז גזין שי ני מעללם פה, וכי ההורים
שלי מנצעים אי כל הצמן, ואין לעם שכבר ער כבר והתכב
זהגמיצד עם צברייאבד (אונ) אילם מריש שלמילד הגבשירי בתקופה
שירי לבד וצה זלז אי רק טוב (און) קשה קשה אחזור למספר
של "הגל" שלה עם צברייאבד אין עכט אמרל גלע יוצע שלני צבריי

ביי
של



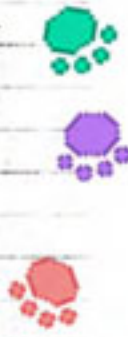


16.2.94

כפי שאני יודע אתכם את כל חבנה
 כלומר אספן...
 אלוהים - תמיד יהיה איתנו, שני ימים
 זכרו את הקול האני האמין
 ששנינו עמו (צביון ורטי אלוהים)
 על תבטי אי (ביאליה) אין לה אהבה
 היא מסובבת) ואני יאוסר... אסור
 אז קשרי ואני אירק (אמרי בכל אהבה
 בקצו ירגיש כל יגד האלפין)
 אין מקורב לקרובה אי קרובה
 האלפין אהב אדם אחר או אהבתם
 ונתנו אהבה אי ואלפין על

הקירי
 עם יאד סטור
 זכורו יאזים!!!
 אהבה
 אהבה

היי יאבוי יוני!
 בוקר טוב!!!
 כיצד אני שרוו בחזרה על
 האהבה בפי הטבור אהבה
 זמן (אין מקורב...)!!!
 אני אהב ולקרה אהבה אהבה
 ומקורב טעים יוצאים את זה
 יולדן - אהבה כבר אדם אספן
 כי אהבה אהבה אהבה אהבה
 אינו מקורב יאד יאד אהבה
 דברים של אהבה! יאד אהבה
 על המים
 אהבה - אהבה אהבה אהבה
 אהבה אהבה אהבה אהבה
 על אהבה אהבה אהבה
 אהבה אהבה אהבה אהבה
 אהבה אהבה אהבה אהבה
 אהבה אהבה אהבה אהבה



אני זכור את כל אהבה אהבה אהבה





20.1.94

רני אהרון!

בקשר להג' סבלת' ע' בנה הס'ונ' ופ' במז' הקובח:

- 1) Mountain View Inn - בונק נול הרים
- 2) Book's Green Mountain Inn - הבר הירוק & בוקי
- 3) (B&B) Book's and Breakfast
- 4) TAXIDO..(moon)
- 5) you and THE VIEW → הולד ו.הג
- 6) ZULA Inn.
- 7) ONE NATION, ONE NATURE
- 8) WILD MAGIC - קסם כנא
- 9) Handful Inn חופן ירוק ← הכי נחב' ע'!!!
- 10) בטן-עב
- 11) Book's Hill - סבלת' בוקי
- 12) LITTLE Big Inn - בונק קלן סבלת'
- 13) GREEN OAK - סאלון ירוק

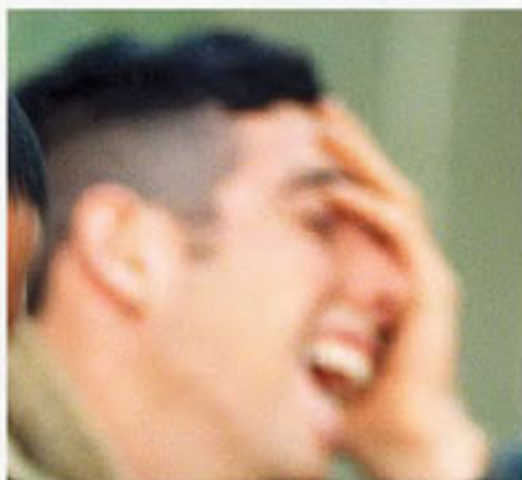
* אין מקום שבמז' שנת' יצטרך לק' און' איש' מקום שנת' את במז' האו' ותרש' א'לב, וא' ער'ב ש'אר'ט אל'ק' והמז' הו'י' ע'י י'ש'ב.

א' ע'צמ' און' י'כל' א'ש'ב' א'ן' ס'און' א'קו'י' ש'ון' י'צ'יר'ת' ו'מקום ש'נת' את' ס' ע'ב' ב' י'מז'ר' ב'י' א'לב'ט' אל'ק'!

וא'ם א'ט' א'ז'ב' ה'יר' כ'י'א'!!! B B B

אין בב'י' ← 801189 כ"י ו'ר'צ'ב' ר'ע'ל

... והחלם האילי של יתפל



ה' א
מ

מה קורה?

איך לך? (שאלה בנעלם)
עצמך אפילו במחשבים ומה שאני
אני?

חידוש קבוע עם הגמולות
גמולות מעובות ומצמיחה
אני מסבך אקורס מ'ים.

השבוע ניווטני עם בלונד ואם שבוע שזכר
אז האני באמצע השבוע כי ה'עם וזשני אז האם כי
בבית. ותיאמיני או לא ההורים התניחו ה'י י'אפה בשנים
ואם ואניו אבא ה'ל'א אה'כן אז האם אה'ם ט'די
בסם נפני וה'ה אה'ם ג'ע'א-כ'ס'ק. השבוע אזורת ז'נה
ה'י ית'י ח'ה כי י'ב ח'סם כי הצ'אן וא'ת'נו א'ת'נו

האני ניווטי ז'סם והפ'צ'ן ע'ב א'נוט'ל ס'ב'ק'ה ז'ול'י
ז'בה פ'ט'ה ה'י'ה ח'ה'י כי לא הפ'ס'ק ז'ר'ב'ת ז'ס'ם ה'י'ז'ט'ן
ה'י'נו ו'א'י'ם ה'ו'ץ ו'ר'ט'ו'ג'י'ם ע'ב א'ז'ס'ב' ע'ז'מ'ת'נו א'ז'א
כ'מו ל'א'ת' ל'כ'י'ר'ה א'ת'י י'א'ו ב'ח'ו'ר. א'ל'א ח'ת' פ'מו'ני
"נ'נ'א... כ'ת' ל'א' כ'ס'ם ה'י'נו ח'ת'ר'י'ם א'י'ז'דה ק'ר'ב'ת'
ק'ר'וב מ'ע'י'ש'ב'י'ם ע'ם ה'ל'ג'י'ם פ'ב'ו'ל'ק'ה ל'ת'ר'י'ם ק'ר'ב'
ו'ת'ר'י'ם א'ת'נו..."

ק'י'צ'ו'ה א'ת'י מ'ע' ז'י'ש'ת'ן (ה'י'ז'צ' ה'ז'ל'ת'ן)
ו'א'ני צ'י' ח'ע'ב
ג'ז י'ת'ל'א'ה ה'י'י

ואת'צ'ר'י כ'ב'ר



אשל

15/5/95 ← עוז טלמי ותובעים המניין!!! (מאמר מיוחד)

פ"ו

מה היצירות?

אנחנו עכשיו בבילוי בהסס מרכז הרכס למאמרים
 וקולנועים כשבין אהין יש לנו זמן חופשי... יבוא לי יומן
 הריה גלילי אלז אנשו כשיש זמן חופשי החלטתי סוף
 סוף אחי 9 חודש מילד התקליטתי אלהל אכתוב לכם
 מכתב? אני חושב שזה הזמן המכונן הראשון לפני כנס
 אצלם גי-פאם כי סוף פאם לא הייתי לריב טאו שהייתי
 יותר מדי מתוך אהיה זכרתי תקופת זמן
 שיועט אה בהסס נחמד 3:30 זכר כבי כן שהם
 מכירים בשקם ציסקים וספרים... איש בריכה (קולנוע)
 אנשו יש הסיסים בזהל-אלל ה"א שיש בהם היפה
 אני מקווה שהמכתב יגיע מהר יהייה וכך תשמחו לקרא
 מאמר שכתבתי לפני עוז יתם להרועל (קולנוע אמא...)
 'ואתן הקולן - אני מקווה למען אלוה כחו של צדק ואמו
 כולק גדלכו השלמות של מתיק הפנט אמרתי שיש
 כמה צבריים שמה יכעל אמוז ממני (האטאי וקניה כמני
 בצבריים מסויימים וכמו מתעק בצבריים טמריים.
 צמסרו איצה האוי-האוי אלש גמני אביליט
 אמוזיף ← ואתן זמן המשימה לך

גיליתי שבכתוב עזים אי זה תמצא מאמר עליכם מאוז
 ואלמדת שזה צבר טוב מאוז אכשעלנו טלז צהיל
 כ"ט טלז גמלאם כי אני מנסה יותר להגיד על אנ"ל הצבאיים
 וזה מסת' טלז בצמ להביא וככה הזמן ע"ז שאני טמלה
 מלרכם גרזם בצמ הבילה עובר מהר יותר לצד אסם
 בתיקום זלקל גזעונים ושביצים יום של ג'ע'ג'ה
 וצ'כאנון. אני גמני מושל פליסם באש

אבא מנסה קצת
לברוח :)

חמט כשאלו בצה"ל

... אהבה

יאללה היי
your loving son

4ex
© 1995 ©

אבא
זה הטוב
כי אני יוצא
ללמוד אהו
אלוהי אה
באמצעות השיר
ש' (זכור)



מספר זה שייך לרשת הטלפון של חברת התקשורת
המספרים 09/08/94
09/08/94
09/08/94

אד"י
כרטיס תורם
מספר התרומה
מספר התורם
מספר התורם



אהבתי את המורה כן יש לאבן במורה
 מה האל לאסנו מורה חוצר חוג לא
 גליצ' עוצר . כמה פעמים מן תפסתי
 את הבת אלה מ שהיה תפוס מו
 על גבימו מני מבלה מלני מלמס
 אסמ

מה מקצב אמה צורה ?
 ויש לי עץ מלך מלמס מבלה מן

איזה הרבה זמן אישתי כי פ' יומה אסמ
 קאום ג-4 / מה סקרו ג' אולג' סמ
 שתי" כי בקצ' זה הצמח מהם
 מקריבים . אז מ אבא . הא ג' 130
 וזהה סוף אז יאללה

ק"י
 מורה מל

ל.ק.
 אהיה זה כהן
 קמטק הטני מלני
 כונב . אסמ 111



15/7/95 ד' א' א' א'

ה'! ע'צ'י'ן לא נ'הרצ'ת, י'א'ן כ'כ'ס
 א'ול' ע'ול'ת ש'ק'ל'ד ל'י'ב'ס ו'כ'ב' ל'א'ת
 ה'ו'ג'ה י'א'ן צ'י' מ'כ'י'ל, ג'ב'ל' א'י'ת'ו' ו'נ'ע'י'ת
 ק'ר ר'כ'ס (צ'ו'י-ט'ה'ר) כ'כ'ה ש'ב'ו'ל'ה מ'ה'מ'ס
 ו'ה'מ'צ'ה א'ו'י'ר א'ה'י'ט י'א'ן מ'ש'ג' ש'א'ן
 ב'א'ל (מ'ח'צ'ו' - ג'ו'ל'ד'ט"ו) ... ס'מ'י' ע'
 י'א'ת'ו' י'ו'ש'ב'י'ת א'מ'ע'ל'ה ו'כ' - 3000 י'א'ן
 מ'א'י'ת'ו' י'ו'ש'ב'י'ת ... ה'מ'ס'ת' ה'ר'ע'י'ת
 ש'כ'ו'צ'י'ת א'מ'ר'ו'ק א'ת'ו'ן א'י'ת, א'ל'א' א'ת
 ב'א'מ'ה א'מ'י'ת' ה'ק'ט'ן י'א'מ'ר' א'ת ב'ט'מ'ן
 י'ש'ב'י'ת ה'ל'ב'ו'ן, ה'ד'ב'ל' ו'ה'מ'צ'י'ת' ב'ר'ב' י'צ'ו'
 ו'צ'ו'ל'ת' ... כ'מ'ה ק'י'ט'ל'ט' א'ל'ה ב'ה מ'ר'
 ש'כ'ת'ו'ב' ע'ב' ... ה'ר'ע'י'ת ק'י'ר מ'ש'ת'ו'
 א'מ'ר'ו'ת ש'מ'ק'ב'י'צ'י'ת, א'ר'ב'ב'י'ר א'ת'ן ש'ק'ו'ת
 א'ת'ו'ן מ'ש'י'ת'ו'ת ק'ר א'ת'ו'ן ו'ה'א'ל'ת'
 ה'י'א'ן ש'ב'ה א'ת'ו' ק'ט'ג כ'י' א'מ'ר'ב' י'ש'
 כ'מ'י'ת'ו'ת'ו'ת ו'נ'ג'ל'ת'ו' ו'א'י'ת י'כ'ו'ל א'ה'ר'י'ב'
 ב'ן-י'ו'ד'ה (כ'מ'א'ב'ן ר'ק א'ת'ו' מ'ת'ו' א'ת' מ'כ'ו'מ'ת'ו'ן)
 מ'א'י'ת'ו'ק ש'ל - צ'ו'ל'ד'ט' ק'ל'ה (א'מ'ר'ו'ת ש'ב'ה
 ה'י'א'ן מ' - 3000 י'א'ן)
 א'ת' ב'ו'ק'ר א'ת'ו'ן ק'א'י'ת' ב' - 4000 א'ת'
 מ'ת'ר א'מ'ר' ש'ל'ת'ו'ן ש'ל'ת'ו'ן א'ת'ו'ן א'ת'ו'
 כ'י'ו'ל'ד' ב'צ'י'ב' ה'מ'ס'ת'ו'ת'ו'ת ו'ה'מ'צ'י'ת'
 ש'ה'מ'צ'י'ת' כ'כ' א'ק'ו'ר י'ש' ב'ז'ר' א'ת'ו'
 מ'ת'ר א'ת'ו'ן כ'י'ו'ל'ד' מ'ת'ר ק'צ'י'ת' ו'ש'
 צ'ו'ל'ד' מ'ת'ר'ו'ת י'א'ת'ו'ן א'ת'ו'ן כ'י'ו'ל'ד' א'ת'ו'ן

חשבו!

הען מ'ש'ט'ו'ב'ל'ק מ'ת'ו'ן, ה'מ'ס'ת' ה'ר'ע'י'ת'
 א'פ'ו'ר א'ת'ו'ן מ'ת'ר ה'מ'ס'ת'ה ל'מ'צ'י'ת' א'ת'ו'ן ס'ל'ת'ו'
 א'ת'ו'ן א'ת'ו'ן מ'ת'ר ה'מ'ס'ת'ה ... ה'מ'ס'ת'ה - א'ת'ו'ן מ'ש'ת'ו'
 א'פ'ו'ר מ'ש'ט'ו'ב'ל'ק מ'ת'ו'ן ה'מ'ס'ת'ה ה'מ'ס'ת'ה ...
 א'ת'ו'ן מ'ת'ר ה'מ'ס'ת'ה (ש'ל'ת'ו'ן י'כ'ו'ל'ד'ט'ו'ן) - ג'ש'ט'ו'ב'ל'ק
 ה'מ'ס'ת'ה מ'ש'ט'ו'ב'ל'ק ה'מ'ס'ת'ה, א'ת'ו'ן מ'ת'ר ה'מ'ס'ת'ה,
 ו'ש'ט'ו'ב'ל'ק מ'ת'ר ה'מ'ס'ת'ה מ'ש'ט'ו'ב'ל'ק ו'ש'ט'ו'ב'ל'ק
 ה'מ'ס'ת'ה מ'ת'ר ה'מ'ס'ת'ה מ'ש'ט'ו'ב'ל'ק ו'ש'ט'ו'ב'ל'ק
 ש'מ'ת'ו'ל'ת' ה'מ'ס'ת'ה מ'ש'ט'ו'ב'ל'ק - ו'כ'ל' - ש'מ'ת'ו'ל'ת'
 א'ת'ו'ן מ'ש'ט'ו'ב'ל'ק!

מס, מ'ש'ט'ו'ב'ל'ק א'ת'ו'ן

מ'ש'ט'ו'ב'ל'ק -

י'א'ן - מ'ש'ט'ו'ב'ל'ק - א'ת'ו'ן





פהר 330 330 330 330 330
 'וכים בו איב הטחון גולמי עולם
 המן מה שפרוה פולג 'סוגה ומזר'ם
 קרנ'ם אלה (שג-868 BAD)
 ומכר'ים. אין ככה 3 ימים כה וכר
 נחה נילוי יוני כה ככה שר, אני
 מכיר פ ציר, גר, גר, גר, ואני ופאר
 בשם בקודת ל הלך בקודים ל
 המרגה



יאלה חס צינ'יק ג'ס
 מסק'ון
 אני מקו'ה'ם שוני אלה המה
 רפני גרמנה י'ז

יאלה כ"
 נגד' ח"ם
 you loving to BROTHER

4ex
 © 1995 ©



לך
 אני וכה ל ככה הכרנו
 סג המ'כפלה ו אצ'נו ברנ
 המ'כב צ'ר אר אומה' כ'תן לך
 לא אוק'ם ש'יה"

2/9/95 טובה אמנו ויוני הקטן

השנה עכשיו 2014 (שמרתי להחזירי שמחה עמה)
אין עם זאת אישן טעם המעט יהיה קצת
קצתם מה שאלתם אולי?

אנחנו נחמם את ילדנו בסדר (מה שקרה סומכים)!!
יש לנו בבר קטנים ירידה מהקו ה- 24/9
גם מאומה עוד 3 שבועות

אני מאמין לישם אהבה ופזמונים בכל
ההכנות אשר משה של הילדים וישם למבטלים
שהם כמובן שהם מעביר את כל מה שהם יולדו ויש
קלטה ולתן לילד את הפזמונים והכנס לילדים קלטה
שם שמאל שיהי החלטה לערה של הייתה!!
אניצה בקורות אהבה קיבלי

אני מאמין כשהינכם יגיעו אליכם ילדו אי פחות
אני מקווה שיהיה טוב שוני טובו אולי וכל מה
אני מקווה שיהיה כל הבלבול ישם אינו פחות יש
לכל פי היא אלף פתח חסבה מינוי (סגור)
אוסרו עוד כמה מתבטלים מיניו אמניו וכבר יש
אני חרדתיים של הקיר (אחידהטלה יש רק ילד)
אנחנו (צומח) ילדתיים אהמשק אמאלו (מזויים פיניו) ה- 24
כדי שילדתי ככה שיהיה קטנו אלני ולני מהיה ילד
בטוח (אמנו) קול אישן
ישם ככה מצבתיים א שנה...

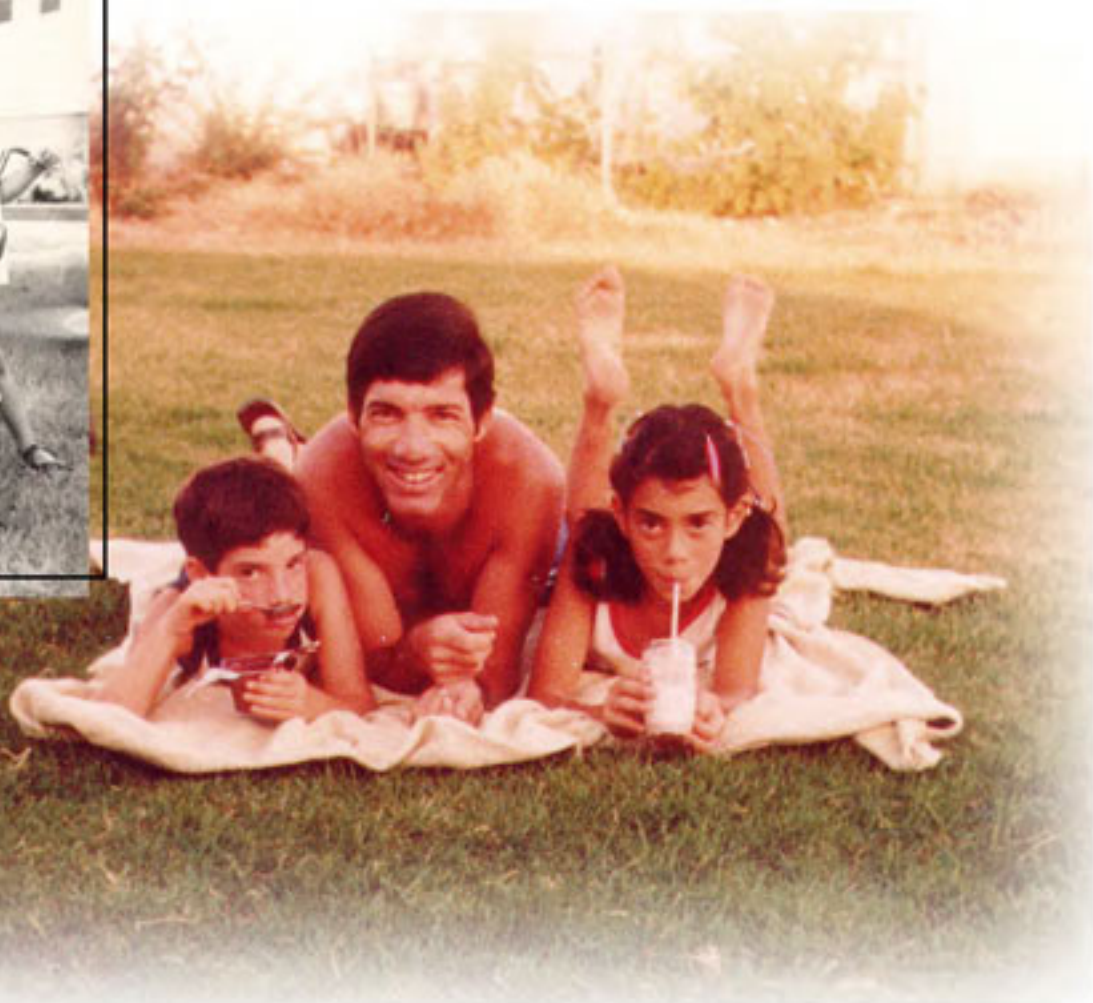
אולי טוב

טוב טוב

אולי טוב

אני...
בני הארצה







7.8.95

יובל

אסף יקירי - משה טוב!
 ככה סתם גמל את כל היום, ואם לא
 היה משה השומר על הפירות, אגב
 למחרת - משה יקירי את העיניים ואמר
 על אופטיקה היפרסטיה - עם חזק
 מנצח ביניים.
 ואם יקירי כל כך - משה יקירי כל כך
 שבתאי, משה כל כך - משה יקירי
 דו"ר. משה - משה.

משה משה משה משה
 יובל

אסף יקירי - משה טוב!
 יום הולדת של המלכה קיבוץ - משה
 משה משה יקירי משה משה.
 אז משה כל כך משה משה - משה
 ומשה משה - משה משה משה
 וכמה משה משה משה - משה משה
 משה משה כל כך משה.
 משה משה
 משה.





אלה! אתם אזילאי הלם צוות לי פלחה"ן נח"ל איגוס 96

כבר חזל עברי מאז המקרה, ואת זה לא נחזא איתנו
 עזר לא ציכרתי. את הנחוקים לעברנו ביחד במלך לנתיים.
 אלה, אני זוכר את הלוקאדים שבעת בלי הרץ,
 את רוח הרגלים בכל סוף מסע, את הזיכרונות עם הבנות...
 יל עזר הרבה חזיונות לאכלר לכיתה, זכרים עם גבי זכרים,
 אבל את המנהיגות, ואת הפה הגדול שלם
 להכניס איתך לא קצם לזרות - אין לשכוח.
 אהבים איתך. צוות לי פלחה"ן נח"ל



סמ"ר אמיל אזולאי נפל ב"אסון המסוקים" ב-4.2.97, אירוע בו נהרגו 37 חיילים בזרעם ללבנון. אחרי מותו מצאו הוריו מכתב זה במגירתו. ב"אסון המסוקים" נפלו גם מפקדיו האהובים של אשל: סגן שי אבוקסיס וסגן גיל איזון.



"אין מה לעשות אפשר למות פה"



אשל בן משה ז"ל



על קבר תנן גיטס: בניו מיוזן

אשל אמיר בן משה מיובלים, בן 21 במותו, היה אחד מחמשת הרוגי ההתקלות בלבנון בשבוע האחרון. "בלבנון יש פחד מסויים", אמר אשל בראיון לטלוויזיה

מקום לשהות עם כל בני משפחת בן משה, אבי סקודה לתעודת זהות, כי יום העשרה בינוי אינו קיים, אינו אפילו ולא ביקרתי בגדרה היום אצלם, ולא פגשתי את בניו הצעיר והבן והבן אפנים את צדיקה במסגרת בחלוצי ונשאל איש את רעהו לשלום הילדים התייליים. אבל אני יודע שזה לא נמו. אני יודע שאתה אשל שומע, אי אינו יכול להגיד.

"אשל אתה הית את מפרדת התייליים ביובלים והמשנה מסרת את חיך למעננו. קרובן שאין גידול למנו. אני סקודה היולם שקרובן כלתי אשפיר זה ייקרב את השלום המוחל".

"ולכם צדיקה, גיורא, ליאת ויונתן, מי יתן והכול לחקל על מכלום הנדא, יתן וזר של אשל ביוזן".

אשל גולר בקירוב מנחה והגיוץ ליובלים עם משפחתו מנחלת שנת המסנים, הדין קראו לו אשל אמיר על סם אחיו של גיורא, שנסל במלחמת יום הכפורים. האב עזר במיגורם במהלך עזרת מנחה והשבת בבית הספר היסודי שפגש, הדיקה על מות בנם נמסרה לחברים על ידי בניו הצעיר והבן והבן אפנים את צדיקה במסגרת בחלוצי ונשאל איש את רעהו לשלום הילדים התייליים. אבל אני יודע שזה לא נמו. אני יודע שאתה אשל שומע, אי אינו יכול להגיד.

"אשל אתה הית את מפרדת התייליים ביובלים והמשנה מסרת את חיך למעננו. קרובן שאין גידול למנו. אני סקודה היולם שקרובן כלתי אשפיר זה ייקרב את השלום המוחל".

"ולכם צדיקה, גיורא, ליאת ויונתן, מי יתן והכול לחקל על מכלום הנדא, יתן וזר של אשל ביוזן".

אשל גולר בקירוב מנחה והגיוץ ליובלים עם משפחתו מנחלת שנת המסנים, הדין קראו לו אשל אמיר על סם אחיו של גיורא, שנסל במלחמת יום הכפורים. האב עזר במיגורם במהלך עזרת מנחה והשבת בבית הספר היסודי שפגש, הדיקה על מות בנם נמסרה לחברים על ידי בניו הצעיר והבן והבן אפנים את צדיקה במסגרת בחלוצי ונשאל איש את רעהו לשלום הילדים התייליים. אבל אני יודע שזה לא נמו. אני יודע שאתה אשל שומע, אי אינו יכול להגיד.

האם צדיקה הקריאה מסוב אחרון שכתבה לבנה הנכונה את המסמך הרשמי שיקבלה ממנו לאחר שהגייס לבגא, זו הוגיח לספר על קשר יחסי עם הבית.

"אשל בני זה מסובי האחרון אליך. שא עיניך רואה מכל קצה הארץ התקבצו ובאו להיפיר ספן, מסום שאישיתך הקסימה השכינה שמה ושיום בכל שום, לכבוד היה לי לנילה, היה חסיר כה מיוזן. לא נקלות גיורלטר, אבל לא פיללתי לקבד אחר כה צעיר. קריתו להכניסך לחמה ושתיבא לנו נביים היה שלום בני, אבננו אחר מאד מאד".

נציג היישוב יובלים אמר כי מותו של אשל הביא את המסל אל קץ תינם. "קיוונו, התפללנו שאלינו בשורת איוב כמות לא הגיוץ עומדים היום סולנו מול המבצאות המרה. אשל הגיוץ ליובלים בגיל השוכנות, כשהורות הגעורים הסידה כל ראהה מליטו, והנה כפולות העולל בה שידת הילד הא המבנה, מה הנה לאישית מולת בקירוב.

"אנמל כשראנו את אשל בטלוויזיה במכתב על לבנת, התקשתי לעכל את בשורת מותו. נוטרנו איך הנה למקד נאחה לבני הנוצר, כאשר שודרה עליו כננה אחת בטלוויזיה, וסונו של אשל החייל הקרבי המשובת שפירש את המבצאות הלנגנית הקשה, היא שתיילית בוכרוננו, ובמיוחד הנוצר, זה הנוצר שראינו כל פעם כשכיליים, כמגרוס או כשחיה למרסם וזהו הביתה לחפשה".

ראש המרצה האחרית שפגש, אריק רז, שהיה בין ראשוני המבקרים בבית המספחה האכלה, אמר ברובי החספה "אני

"אני יודע שאתה רוצה שנהיה חוקים, ואני יודע כל כך טוב כמה היית מרוק אותנו במקרה כזה. אבל אשל שלי זה כל כך קשה לנו. אנחנו כל כך אוהבים אותך, בן נטרר שלנו. אני מסובי לך שאמא, ליאת ויונתן ואני, שכל כך אוהבת וראגת לסילט, נראג לחקל אחר את השני, שלום לך בן אוהב שלנו. נה על מסובי יקר הנחיר שלי".

אלו היו מילות ההסבר וההפירה שנסא גיורא בן משה בקול סובים על קבר בנו אשל אמיר, שנסל בראשית השבוע עם ארבעה מחבריו, היילי הנחיל, כמארב מחבלים ברוחם לבנון. אשל אמיר בן משה ונכא לקבורה בטקס צבאי מלא בבית העלמין גבוש שגב. בטקס השתתפו מאה הייליים, חבריו לנשק, בני משפחה, בני מרסב יובלים וחברים.

רבים מהמנוכמים לא הסתיירו את התרגשותם למסע רבתי והספר שנסא האב.

"אשל, בן יקר כל כך שלנו, הכשרה הנדאה מכל הימנה בנו, אתה איננו אכננו כל כך כואבים. רק לפני שסעו טייסת השפה של שטעינים בבית ועלית הורה ללבנון, היה כל כך טוב שהיית בבית, החיובים הכללי שוסקסם שלך, שכתה הוריים, האפטימיות שהקירנת, צדיקה לי כל כך יפה בנינו וגם הספקת להשתתף במיגורם עם יונתן ועם בני ובוכמור ויטנו בו, ויונתן היה נאה בו".

"הורה זו השפה של שטעינים ורוחם אני יודע שהיא סיכמה של מה שהיה ולכל אחר מאותנו היה יום מיוזן אליך. נהת לכל אתר מאותנו את מה שהיה ביוך, ואת הודות לנגישת הכלות רגילה ולבין הדין".

"הסיד היית מוקף חברים וחברות, שערך במרם הגעת לחפשה היו מסלנים, מתעניינים ושואלים מהי אתה מגיוץ הצינה ועוד לפני שהספקת למסור את הודות כולם היו מתייבבים".

האחת ליאת הגרידה את אשל כאה הטוב ביותר בשולם



אשל בן יקר כל כך לפני.

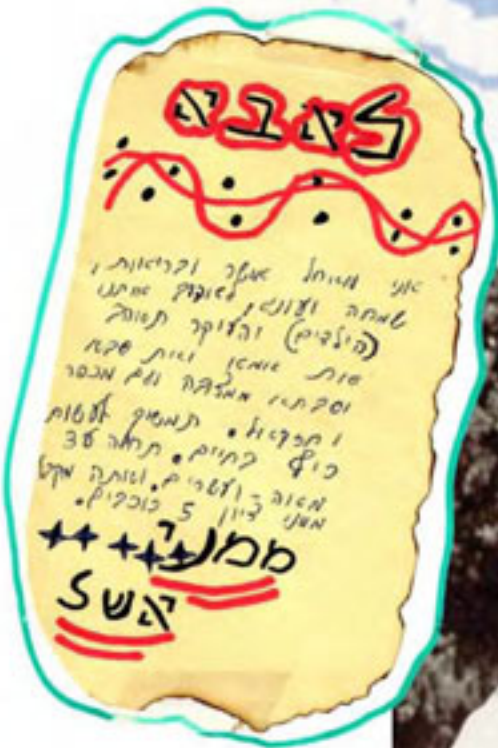
הבלגיה הנראה אבל הכונה בני איתומה. אתה איננו ואנחנו כל כך באבאים. רק לפני לביצ סיימת חוקלה לם לביצויים הבית. ועלית בחזרה ללבנו. היה כל כך אב כלשהיית הבית. החיובים הבלתי נוסקים ללב. למחות החיים. האכזאיות להקרנת בכל הבית. עצרת לי כל כך יכה בגינה. וגם הספקת עם יונת ואיתי להליתנו באזני כדורם למלכותי. להזכות זכינו בו ויונת היה כל כך גאה בק.

זאת הייתה חוקלה לם לביצויים. אבל היום אני יודע שהיא סימלה את כל מה שהיית. לבל אחז מאיתנו. אלא גיאת. יונת ואני היה יחס מיוחד אלק. ידעת לנתן לבל אחז מאיתנו בדיוק את מה שהיא היה צריק הזדות לביגלות הבלתי רגילה ללב ולבב הרחה.

ותמיד היית מוקף בחברים וחברות לצד הארץ הגעת לחוקלה כבר היו מלכנים ומתענינים מתי תיעז. ולכני להספקנו לסקור את דלת הבית כלשהעת כבר היו מתענינים.

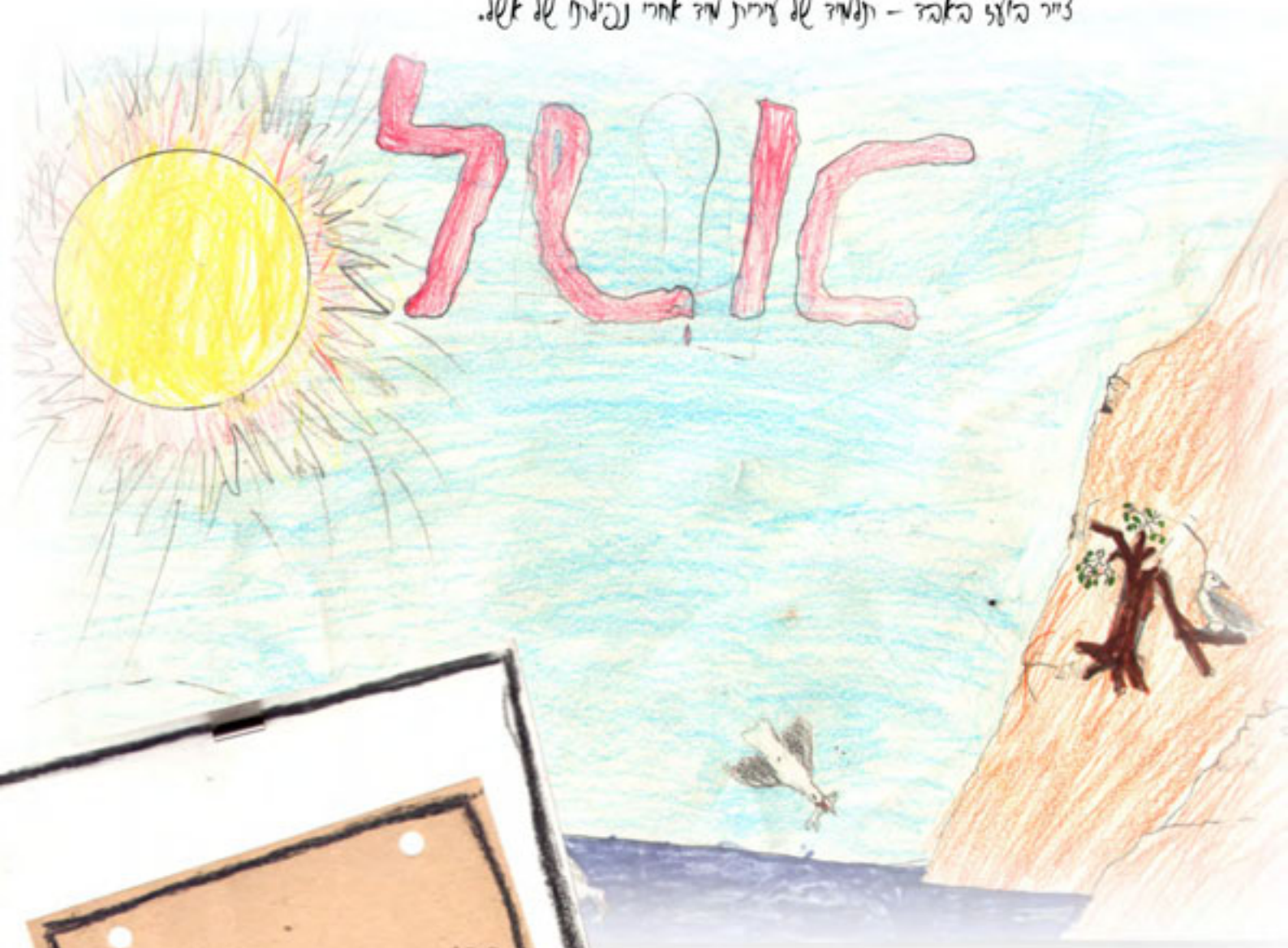
אני יודע לאתה חזכה לנהיה חקקים. ואני יודע כל כך אב כלמה היית מחזק איתנו באקרה כזה. אבל אשל לפני זה כל כך קלה לנו. אנחנו כל כך אהבים אותך בן נהדר לפני. אני מביא ללב לאמא. גיאת. יונת ואני לבל כל כך אהבת וכל כך דאגת לבלנו. נלחמם לחזק אחז את הלני בלביב.

לפני בן אהבה. תנוח עם מלכבב יקר ונהדר לפני. ולינעמא ללב עריב.



צויר ביוצג באגוד - תולדות של צמית לוד אחרי נכילתו של אדם.

אנטי



"... אדם מלימאד אוד מנחתו לשבת הוסיף הניחא
 ממשיק לניחא אודו אדם יתלית של יגון נילא"
 אדבריו אוד כלל

היננו אדם קביו של אדם ב"לשבת"
 נכילתו א"א אדבריו חלפ"

"הייתה לו אישיות קרנת"

עיריח בן משה: מזל גדול שלאשל היה זמן מסך

הכתבים הצבאיים של ערוץ 1 ו-2 וצ'לס "הארץ" זוכרים את אשל בן משה חיובלים, ואף כיחחו עימו שיחה לפני מותו. האם, עיריח, אסידת תודה על התישוד התקשורת?



אשל בן משה ז"ל

רוני רניאל ואלון בן דוד, הכתבים הצבאיים של ערוץ 1 ו-2, הם המתעדים הרשימיים של החיילים בלבנון. הם מגיעים לשם עם צוות צילום, בכריכת רוכב צה"ל. גם הצריח לומים שלהם מקבלים לעיתים בדיעבד משמעות טראגית. המקרה הזכור ביותר לשניהם הוא זה של חייל גולני אשל בן משה, תושב יריבליים, שנהרג לפני שנתיים וחצי בלבנון.

בן משה היה חייל עם נוכחות טובה. צ'לס "הארץ", אלכס ליבק, שתיעד אותו משהו פריזי על הנבול, נזכר ש"מאוד הרשים אותי איך שהוא שיחק שם, שעה לפני הכניסה לליבנון. בדרך כלל לא יוצא לי לדבר עם אנשים שאני מצלם, אבל איתו התפתחה שיחה. אמרתי לו שאנחנו נכנסים ללבנון, והוא אמר, 'תשמרו על עצמכם'. כששמעתי שהוא נהרג זו היתה תחושה קשה. קשה להאמין שמישהו שצילמת נהרג, כמיוחד שהוא עשה עלי רושם של בחור מאוד נחמד. אבל לרגע לא הרגשתי כאילו הצילום קבע את גורלו. אם הייתי מדיניש ככה, הייתי מפסיק לצלם".

בן דוד: "כשאני שמעתי שהיו נפגעים ממוצב רלעת בלבנון, איכשהו היתה לי הרגשה שהוא ביניהם. זה לא בגלל אמונות של עין רעה, אלא עניין של סבירות. בסך הכל אין כל כך הרבה חיילים בלבנון. אני זוכר פעם שראיינתי עשרה חיילי גולני וחמישה מהם נהרגו אחר כך. הרגשתי רע בגלל שקשה לראות אותם נפגעים. כמיוחד אם זה מישהו שיצאתי קשר איתו, כמו אשל, שבאמת היתה לו אישיות קרנת".

אמו של אשל, עיריח, אסידת תודה על החי

שיפה התקשורתית שבנה קיבל. "בשבילנו זה מזל גדול שבכתבות האלה היה לאשל זמן מסך", היא אומרת, "כי לנו אין וידיאו ולא היו לנו תמונות חיות שלו. אני חושבת שאחרי שהוא נהרג התחיל העניין שזה מביא מזל רע כשמצטלמים".

איך את מריגשה בקשר לזה?
"אני לא יודעת מה לענות לך. אני רק יודעת שחורות לנוכחות המאוד חזקה שלו, יש לי תמונות טובות. הילד שלי לא היה מספיק גדול או אדם חשוב, אבל היתה בו חיוניות, הוא היה אדם שמה שנורא אהב לחיות, וזה מרץ למסך. ואלו התמונות שיש לנו היום, כשמסתכלים בתמונות, קשה לחבר את אשל עם מותו".



כן, צברתי למחנה חודשים וחמישה ימים.
אז הלכתי.

מאז אתה מוסיף ללכת ממני, מאיתני.
היכן אתה? מה אתה עושה?

ומה אני עושה... עם הציפורנות, החלמוניות...

הציתו צבובק כה מצץ, וצבליי אני מבינה למה כל כך הייתה.

הציתו לתפוחי למח ובריא, לתפוחי מאולר ומלא בערק צצמק, מכיר ביכולותיך ובסגולותיך הנפלאות.
הביס הסתוככו בצל צהלותיך וחזיות חייק הכיכרת. לקחו זיק למחה אחד וברני סביבו בעולות למחה.
אתה אל ומהבה, זיקים וגיזים.

היו לנשכיו בהיס, כעסו, נביו, לא הבינו.

היו להתחממו, לאבו חיים, נהנו, התמלאו.

ואני חמוז שלי, מאיתו החומר קורצתי.

נבין למה הוא תבעתי נלף מלודתי, תבעתי ביתו ולני הוריו - אק בעוסף חלתי את הגנים שלי מתחזצים בק לאוב
ומצץ. מצאתי צומק, לכה מלודתי, מבא, נד צון, מגע יד ללא זיבור ולצד זה ליחות כמסף לתוק הלמה, ויכוחים
והבנות.

ויכוחת פסיכולוגית ופילוסופית נדיחה לצד ילדותיות מתכררת.

היום לפני שנתיים גייסנו אותך אלפי, ואני נכרית עם אבא אק התרגלנו, ונסענו בהכב מלא לחיכה, ללכות הגיוס.
אק חיכנו מתוחים ליקראו בשלמק, קבוצה אחר קבוצה יצאו לאזבובוסים, ואני נמלאנו קוצר רוח כאילו אני, או אתה
מתחזצים מלפיו.

הגיע תורק, צלית לאזבובוס, נכרבת לנו לשלום וגם לחיים האזרחיים.

וצו הייתה דבק היצאה למותק.

האם יכולנו למנוע במלשה?

האם נהגנו נבון? כק אנחנו יודעים, מחנק לאזרחות אבה, למחול כואנצילא, אהבת הארץ.

אבל, המחיר כזה לקלה לנו לעמוד בתוצאות.

צבליי אינו לנו ילד, נותנו עם הכבד, התפילה והציפורנות, הציפורנות מלגעים את הלכל. כל כעס צולה זיכרון אחר,
כל כעס מצוף אותי גם באב, אבל זה שווה. מדאג אותי באלר ומחוק לי מהציפורן אסוציאציות ותחמוניות, זדמותק ותהפיק
מאוללתי, לציכרון חחוק, ולא למלשו חי.

כרגע אני מצליחה לעיתים קרובות לדמיין עצמי לאתה לצדו, הולק לצדו, ומלוחח איתי, או יולב איתנו במעגל, מלתינו
ומתחמק במה לקורה.

ואז נדמה לי למא הלכות, לאתה כאן.

מעריב

יום ג', כ"ד כסיון השני, 11.6.96, גיליון מס' 14800, שוה ס"פ ■ המהיר 2.80 (כולל מע"מ), המחיר באילוח 2.40 ■ מאמר ■ מאמר

5 חיילי נח"ל נהרגו, 8 נפצעו מהם 3 קשה



מארב קטלני בלבנון

סמ"ר אשל אמיר בן משה

נקרא על שם הדוד שנפל



מאת אבי אישכנזי
 יום קי שני שחזק קיטח בלבנון. הוא היה אמרי לוחם במחילות חילו, ספירתו את הימים, החוללת כל יום שנה יומיו כשחיים, אבל לצער חי חייה זה לא נמשך מעט - רק ארבעה ימים. נהרג במבצע, אביו של סמ"ר אשל אמיר בן משה, 21, סמ"ר יובלם שבגליל, שנחרג אתמול ממחלקת המבצעים בדרום לבנון, אמש לפני הצהריים הגיעו בניניו סמ"ר יובל מריחה אל היישוב השקט במזרח הגליל. מיד לאחר מכן החלו להגיע הנתיבים רבים אל בית המשפחה במשפחה, כשהם חמושים ומאומים. אשל אמיר נולד לפני 21 שנים במבצע סמ"ר בן שבגליל, שם השני - אמיר - ניתן לו על שם דודו, שנחרג במלחמת יום הכיפורים. כשהיה בתינוק רץ עברה המשפחה לירושלם ויובלם באוטובוס היה אמיר לחנוך את יום הולדתו ה-11 לפני שבטיים הנתיבים לצלול את שירותו עשה בשלונג הח"ל וזיל הנרמה של חטיבת הנח"ל "אורח חיל גולא", יזר סלח שמות חיים. סמ"ר אשכנזי, חסרי כוחות מניח בתיבה סיפר כמה טוב לו ומה הייתה חובה, אף פעם לא קישר על זה קשה לוי - סיפר אביו. לפני שבוע סיים אשל את התחנך בבית ועד לול ללבנון. "אני חושב שאני מבין את מה שכל החברים - שבטיים שחזרו מלבנון ביחידה ש"י ביה - החיכוכי, חסיף אביו. יום מוצאים כל יום על חשב, כל שנית אתה לא יודע מה יביל

לקיחה רק אתמול בטיב חזרונו אותו הוא אביו שחבל בסמ"ר חמת... המציאות סמחה על סמ"ר חזרונו היחידה לשפוט רגעים כאלה הוא רק בדרך של המרוץ שלום. הבן שלי שוחח יותר מ-1000 ממכילי היבטאללה שייחזרו, או אולי יותר מכל לוחם. זה לא שוחח ששום חייל שלנו יחזיר שום אשל אמיר חזירי אחריי וכל החברים עזרו וניחא אותה וזה צעיר. הלחימה היחיד חיים בשפה 1988, בבית הקולנוע בגוש 200.

הכוח של חטיבת הנח"ל סיים לבצע מארב לילי בגיזורה המזרחית בדרום לבנון - והוחקף בדרכו חזרה למוצב ■ כל החיילים נפגעו מאש המחבלים, חלקם הצליחו להשיב אש ולהרוג מחבל אחד ■ צה"ל הגיב בהפגזה כבדה ■ כרס נפגש עם נתניהו לשיחה על ההסלמה בלבנון. ואמר: "נגיב בזמן ובמקום שנמצא לנוכח" ■ נתניהו: "את המערכה נגד הטרור יש לנהל בתקיפות" ■ כוננות ב"שבוני הצפון ■ עמ' 2'9



חלשת הנכבאים בדיווח לבנון ב"תקופת באג" - 10/6/96
 לאחר נכבאיתם לא הבנים נזכר קשר חס והזק בין החיילים
 ללוחמים אל קשר זה כאקור ותלכה וצחזח.

11.7.96 אעכרו ע אע

א ע ק ה! בש זח פניתי אליך תמיד מאז שבגרת והיית לעלם חמוזות. בש זח א ע ק ה טמנתי את כל האהבה והחיבה שעוררת בלבנו לרוב, בלבי, בלב סבתא ובלב כל המשפחה, כולם. כי נתמלל ממלנו ונולדת במחזבה וזכינו לעלות את שנות ילדותך: ילדות של ילד השמח בחלקו ומשמח את כל הסובבים אותו, ילד ער, פעלתני וטוב מצג. אהבנו אותך מאוד ונתקשרנו אליך העוק והתקשר בחלוקי השנים: כי בהיותך ילד קטן ורק, באותם הימים עזר בש אע קראתיך, בעצם כבר אע א ע ק ה היית, כלומר נשמה טובה וזכה! כי זאת אשר ביקשתי לבטא כאשר קראתיך בש זח "אעקה": היותך חביב וקורן שמחת חיים, אהב בריות ואהוב עליהם, מגלה פתיחות לעולתו, ולמרות חסכוסק הזכרי והשובה הרי רגיש היית, רגישות של אמת בלבך פנימה.

זכרנו את יום הזיכרון האחרון לחללי צה"ל את רתוק היית לתפקידך ולשירותך בלבנו ולא יכול היית להיות עמנו, עשה שכרז אבלנו מאוד על אמיריך בנו, דודך ואחי אביך, שנפל במלחמת יום הכיפורים הכבדה בצידו המערבי של האגף המזרחי הגדול. אך קרן אור אחת פילחה בתאום בשעות אחר הצהריים את חשכת האבל הכבד: היה זה צלצול הטלפון וקולך נשמע מן העבר השני: "סבתא וסבא", אמרת, "אני יודע שקשה לכם מאוד היום. אני אמנם בלבנו, אך בלבי אני אתכם!". אלה היו דבריך, בלי שמץ של ניוץ, לא מצוות אנשים מלומדה, כי אם דברים שיצאו היישר מנשמתך הטובה והרגישה!

היום א ע ק ה הטוב אני בוכה על עלומיך שאבדו במלחמה הקשה הזאת! כואב לבי מאוד שלא נתמלאו ולא נתגשמו דברי ברכתי שבירכתך בחגיגת בר המצווה שלך, פה ביובליים, לאמר:

"ברכו יהודים בכל הזרות, ברוב שטרנו מעונשו של זח!! ואילו אני הסבא שעל נכדו מאז גאה אברך ברכות שונות ואחרות היום:

"שלל במהומות מלחמה יגדל אע, כי אם בעת שלום!"
 צר לי מאוד על נכדי הטוב אעקה! להינחם לא נוכל! אולי רק יוקל, ולו מעט, הכאב שלנו, של הוריק, אחותך ואחיק, חבריך, וכל אהביך, שבלבנו וביזכרונותינו לעולם לא תשתנה, צעיר ויפה במלא עלומיך תישאר.

א ע ק ה הטוב שהיית וזכה תישאר בלבנו תמיד!



סבא יהודה



סבתא חיה



לאשל באהבה!

היה היה פעוט שאיתי כידרר בחוף, ניסה לעבור עם הכדור בין רגליי וחיוק עלה עיני.

השנים עוברות מהר, והקטן גדל לברוש רעון, ומרחקים גמא בריכה, ואותי עבר במהרה. אני, לעכת בנחת ולראות היכן אמא מטוילת במרחק שני קילומטרים התעצב הנער, תפסתי בידו, וכל העמן התחנן שאחרי אותו מהעום הקשה לבלי נשא. במגרש הספורט התמודד איתי שווה בין שווים, ואושרו היה מושלם כשכדור ברשת שלי נחת ופעלמה של לקן הופיעה בלחיים, וסיגריה בין השפתיים, אנשיקה מהנכד הרחתי ראש והוא כה גבוה.



הנחיק ראש, דגדג אותי בפעלמותי, "מה שלומך יא סבא?".
לצבא האק צנוק ורעה וכל כך שביר נראה. חודשים שניים, שלושה, והנער לגבר בגברים נראה!

וכשנפגשנו בין העמנים, בחופשות, חיבקני בכוח ובקצה לקנו לחם לי:
"מה שלומך סבא?"

מה עוז סבא יכול לבקש מנכד שכלה, שטוב לו בצבא, טוב ומח עם החברים וכולם אותי אוהבים?



אלה הם משה, מוחאי בן ישי

הזרק כלל נהיג למ"כ - ובוזאי מ"כ חביבתית - מספר עם חייליו שנכלו בקרב באופן כללי, הצדד שהכריזים
למחוס יותר למתקדים הנוצחים ומחבריו המוחמים למ הנכלם. אק כאן ארחה מצד יותר היות והכוחות עם אלה היותה
אחרת.

את הזכרים אלתנל להביא באופן איתני וביצורת סיכור כפי שהיה, כי בק אובל תנאר את אלה ביציה אמיתית נאלמת
כזיה. כי זהו אלה אדם לכיו ולבו לווים, יליר בחיתוק דיבורו ולכצמים בואה. אק יחד עם זאת, ידע גם להיות
כתיח ולתקליב לאחרי.

התקופה היא כהרואר-מרכ 59, תצסוקה מביצית הזכרים לנתן במחצב זלצתי. אלה וחבריו ליהים באיחיות יחידה
ולקראת סיומה, כהרגלי, אחת ללבוץ, התקלרתי למכ"ג האימונים לשלום האלר למצב האימונים ולמצבים למ הביזיות
המצויים בארץ. הלוחה קמחה, ובסיומה ציין המכ"ג כי לני חיילים מ"ציות ללכמן" "ללאו את הלבת ה"בבית-ליד"
הלל הציות למלצתי. הסכמותי לכך ובה סיימתי את ליחתיי הלבוצית.

מספר ימים לאחר מכן התקלר המכ"ג לוב ביציות ובילר לי כי איתם לני חיילים ליחתיי ליחידה ברחה בעזיה לבת
לנתנה לבילוי. מיד נדע לי כי מיתוק הלניים, נראה כי אחד מהם הוביל והלני נגרה. האחד הזה היה אלה. כצטתי מאז,
מלום להיתנהגות זו אינה נלמה למ יחידה חביבתית. כמובן לההמלצות לקבלתי לא הליחמצי ללתי כנים - הזחה!
בהיחור לערכתי לאלל ארס המלכ, לא חסכתי מאלל זבחי תוכחה ונזיכה. אלה לילב מילי זקוף קומה, התעלתי מהר
מאז וייצג את עצמו ביציה ברחה וזדה. הוא לקח אחריות עם כל כרס וכרס ממעליו, התנצל והיה מוכן לקחת עם עצמו
התחייבות ללניי דרכו בהמלכ. אני מוכרח למר להיתעצתי מהתעובה, מיכלתי הביטוי והמצמידה למ חייל בתחילת דרכו
מל מ"כ ויתקי.

הללם הזה הביחור המלמלצתי הכב ללוח להביא להרבה מחויבות ביננו וכלל את יציאתי למ אלה לזרק אחרתי. ואומנם
בק היה. המיכגל ביננו היתיר בי רולס צמוק עד עצם היום הזה. כבר בליחה הלמו הכריזמה למ אלה, קור הרוח
והאזילות, ומעל לכל - יולר ואיחיות, בסיוס ליחתיי היה ברור כי עם אלה אני הולק עד הסוף, לא מיתיר לי ולא מיתיר
למתקדיו.

היום, במבט לאחור, אני יכול לקבוצ בהיחור ללל היה המכנה. אלה היה נחול ביצתי והתל להיביא את הביזיות באימונים,
במסעות ובלוחות הביזיות. הוא לקח אחריות ולל את מלכתי הצבר מאחוריו.
קו לנתן ראלון למ אלה והביזיות. אלה המליק לכרוח ולהרליס איתי בכל יוס מחזל. הציכרונות צרוביס בראלי. הלאלות
המקבוציות והעניינות ארס המארב וכתוחת הציה, הביצית ללניים, המכגללס היומיומיים והליחות המקריות ביננו. הסתכלתי
עליו בהערכה מכני להרגלתי לליחתיי היא כמו למ זוג חברים מלכבר הימים.

את הסיכור הזה עם אלה ועליו אני אורח מספר בכל הביציות בה אני נעיר לזבר עם מנהיגותי, כיקוד, אחריות ועל
היכולת להלתנות.

סיכור זה מסמל עבורי את חובתם של המפקדים להתמודד עם חיילים מאתגרים, ועל הצורך להניח אליהם ולקצת בתוק
 תוכן, להניח אותם להוציא מצבם את המוכן לשהם.

אלה היית חייל לא כשום למפקדיך. היית ישר, ערכי ואמיני. חייל ישר ובוטח האמר את אלה עם ליבוי. האמני בק ולא
 אכזבת. הבטחת וקיימת. נקמת אחיות. כלאתה מבין ומאמין, ולשם עם מה לאתה צושה.
 בלשיתק הלמייס היו הגבול.

אין לי ספק אלה שהיית איל מיוחד. אני באוח למחזית הרבה עם צבאך בתקופת הצבא. אותי למחזית המון ואכילי לא
 יצאת עם כמה הותרת בי רולס צחוק, והצבחה החזקה מכל היא, לאני לזכר בבחיור כל מקבל איתך, כל סיאוציה,
 האמירות לשם וצוד.

מתעצב מאז.



אל

אני באוזה להיית מלשה מיוחדז להרבה אנשים, אבל בלבי אני גב ותחילי.
 יש לי זיכרונות ילדות להם רק ללב ולשני. וכוון להזיכרון שלי כל כך גרוץ, ואין לי איתך לתזכיר לי כרגיל, ישנם
 דברים שנחזקו לעולם.

אין עוד אף אדם בעולם שיש איתי באותו חדר עם מלת קומותיים.
 היית אח מעלה ואבי אבי, וכוון ללב, למרות שאני הייתי הבכורה, כלכחזתי בילדות, כלשהזרים הלכו לילדות,
 הבאת לי לתשמור עליי עם הירבה צעצוע ללב.
 אז עם מי עוד חזף ממך אני יכולה להזכר בימי שלי החתגיים, כללמא הייתה קונה לנו ביסלי גריל וסוכריות ריגולסו.
 אתה כלמבן היית מחסל הכל במהירות ואני הייתי אובדת לא לילאי.
 ואז כלהיא לא הירלתה לנו לראות סרט צרבי ואת כלל גרזון, היינו הולכים לסבתא ויואס אצלה.
 יש עוד מלא דברים שאני לא מצליחה לזכור ואני יודעת שתה היית זוכר.

אני לעולם לא אהיה מה שהייתי לפני שנהיגת.
 אני צדיין בינה עם זה למתלהי נכגל למ מעלה בשמיים, ונלשים את החסר. . .

01/2003





אלה! כיתה יונתן הוא הצעיר של אלה
 אני לא כל כך יודע איך לכתוב, אז אני אספר לך עם חלק מאותם רגעים שכל כך זכורים לי.
 כל הייתי הולק לבית ספר בגיל 10 והיו אומרים לי: "היי! אתה אח של אלה", הייתי צולה
 כרצוף נרגז, אבל בתוכי הייתי גאה שלי יש אח גדול שבולם מבויס.
 אותה הפעם לראינו סרט של סאבן קינג, "הצורה", ואתה היית צולה לי איזה תנועה מקפיזה
 בכל פעם שהיה קצת מבוזבז, ואני הייתי קובץ לשלישי ומנסה לעשות לך איתו צורה, וזה לא היה
 הולק. באינר המלכחות הראשון, כלמסרתי לך והחאתי, נחת לי צ'כחה קנה ואמרת לי:
 "מסיה אבה, יונתן". את כל החברות שהיית מביא הביתה, ומספר להם שאני "מאומץ" ולא באמת אחיך.
 את הלניניס לסיזרת לי עם איתו אגרוף בגינה, כל היינו קנים.

אכילו בקיבוץ, כל היינו צריכים לתקוס את הגור של מוצי, כיסו, או איך שלא קוראים לה, ונדבקו אחיו במלך לצוית.
 את הפצמים לצוד היית בבית ספר, ואם מילתו היה מציק לי, אתה כבר היית דואג לטפל בו.
 את אותה הפעם לחזרת עם הקקקוץ הלני והראית לי, ואמרת שאני לא אספר להורים, אז רק לתנדע - עד
 היום לא סיפרתי, וגם לא עם הפעם ההיא שלקחת את האוזן מסיבה.
 אכילו מאחר נבילתה, בחיבל הגדול בין ביתה חי - ל-א, הייתי חוצר הביתה בלצות הביקר המוקדמות וחולב לאולי
 תבהיל איתו מאחורי איזה דלת, או שאני אכנס למטה ואז בתנאים ותלכה לידי.
 אלה, ממך למדתי לאהוב את החולצה האדומה, את דוויד ביאי, ואת יסודות הרוקד שהיית מתאמן עליו לצוית מול המראה.
 תמיד הייתי גאה שלי יש אח כזה, למרסס את הסמל שלו עם הבית בכרמיאל, וצולה גרביזי בכל חיכה. אח לצולה
 מה שהוא רק חזכה.

אלה, למרות שהלכת-הלארת קצת ממך בכל אחד מחברים ומחברים, להם הבאת כל כך הרבה מחנה, ולהם כל כך
 אהבים איתך.

מתעצב מאד, אחיך הקאן יונתן

12/2002



כתב בילד חייל, דוד של אשל
 הפגילה האחרונה שלי עם אשל הייתה באירוע משפחתי ב"חוף אורי" לביכורת, ימים ספורים לפני שנפל.
 אשל הגיע מלבנון, וכיב לם סולו, באב ליבו, בחביבותו, נחמסו ותרבותו.
 עם הזאזאים שחק באים למחנכים הרהב, את סבא וסבתא כינה והגיל להם מחנכים.
 לגדלים הכין קפה עם כל המב, עם המון חלב ואהבה.
 אשל היה מין ציבור דרוז, כיו וליבו לויים, צולה מה לחולה, ואמר מה לחולה.
 תמיד מוקף חברים וחברות, ואכילו לאחר איחות הצרה, בכפר ותקאם אצל סבא וסבתא, אסכים אותו חברים בלינה
 ויזאזים לבלות.
 כל אשל הותיים והתנדב לבלתי, הייתי סקן כיצד ציבור דרוז כזה יסגור במסגרת כל כך קלה עם משפחת מחנכתי,
 עם יעדים מכריכים בלתי מתקשרים ומאליה נבשיות כבדות.
 אבל אשל קורץ מהחומר לצולה סתם חייל ללוחם מצולה ביחידה נבחרת, היו לו כל התכונות הדורשות, היה לו כולו
 גרני מצולה, הוא הביא מהבית מאן אידיאולוגי נכון, הוא היה נחול וחזיר רצון להצלחה, ומעם לכל
 היה אדם.
 היו לנו ליחות נכל ארבות, במיוחד מאז עלייתו הראשונה ללבנון. בקו הראשון בלבנון היה צדין צעיר ובלתי מוגבל,
 מצומת זאת בקו השני מאז התבגר והתקבלו דעותיו, היו לו התאבאויות לגבי הצתיד והוא חלב עם אקלרות יצאה
 לקורס קצינים לאחר הירידה מהקו.
 הרהב גאווה הביא אשל למשפחה בצנעותו ובמצליו.



בר המצוה של יונתן



בית האמה של יונתן



בר המצוה של אשל



דבריה לא צורית ביום האזכרה החמישי

ואני מנסה בכל כוחותי לשמר את התחושות, את החיבוק, את זיכוי היקף עם לחיי, את הצחוק, ואף את רגעי הקולשי.
אכילי את רגעי הזאגה...

כל חייה אני זוכרת את הרגעים הרבים בהם חרצתי לך, רצתי אחריך וכי ממלאם אלה, אלה, אלה...
ואת כל הפגמים בהם נכנסת הביתה, וכתאום הבית התמלא אור, וצללה רצל כמו לם ללושה.
נכחות כל כך גדולה, מלאה.

והאלכוין מתמלא חיים, ואתה צוהם "ללוש"... ויוצא לם הביולויים, מתקרב נקלשים איה, איה בעקבותי.
אני מוכנה לוותר על התחושות, כוחצת ליתמוססו לתוק הציבחות, ידה כותחות מזהירות.
והלנים חמל במסכה, חמלו כל כך מהר בני, כאילו זה קרה הבוקר,
רגע היית ונלצת, האומנם?

כל כך אהבתי אותך בני... רצתי לשמר ולא צלח בידי.

דבריה לא צורית ביום האזכרה השלישי:

זמנים קלים ירדו עליי, אלה בני.
והימים קלים.

החיות צולה בחלונני, ובה רבים הנעגצים.

כל כך קלה, אני יודעת, אני מלם.

החיים התנהכו באחתי, באיבחת חיה.

מה ליה לא יהיה.

והכאה מחמלה, בן לוויה ותמיד

לצד החיים הנמלכים.

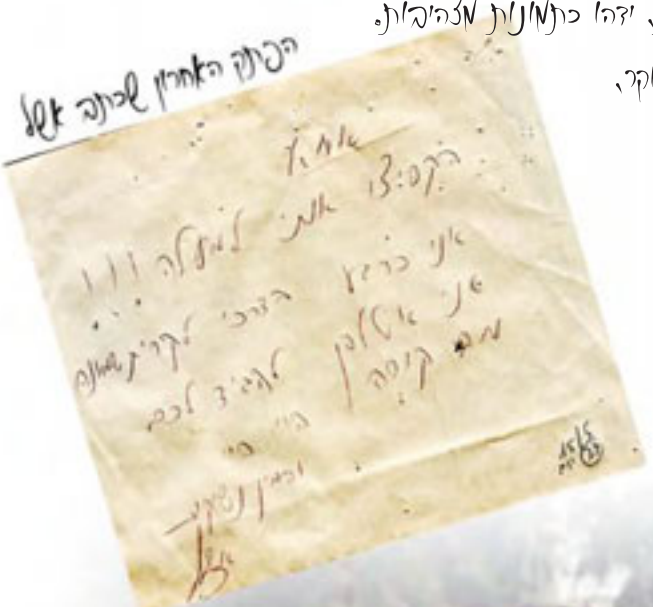
ואתה בני, שנקצת לני בן זוי.

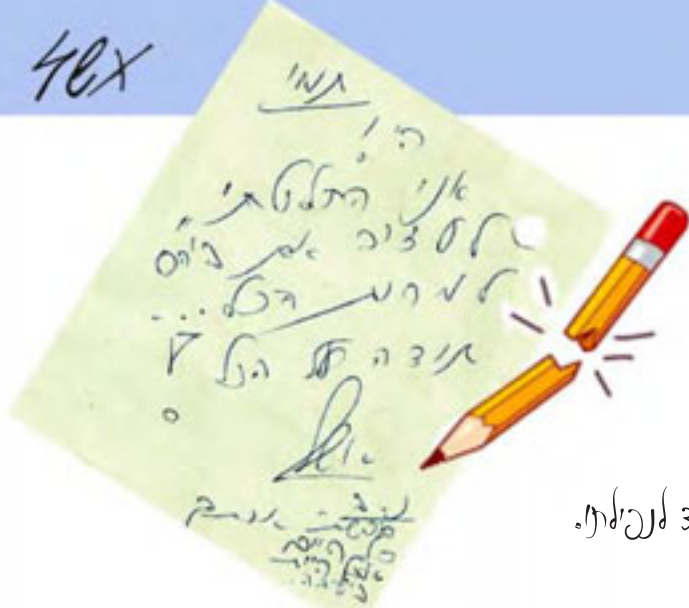
איכה היית היום אס...

ומה היית צולה היום אס...

ואיה היית נראה, ומה היית חולשה...

אני מייחמת לשצת רצון.





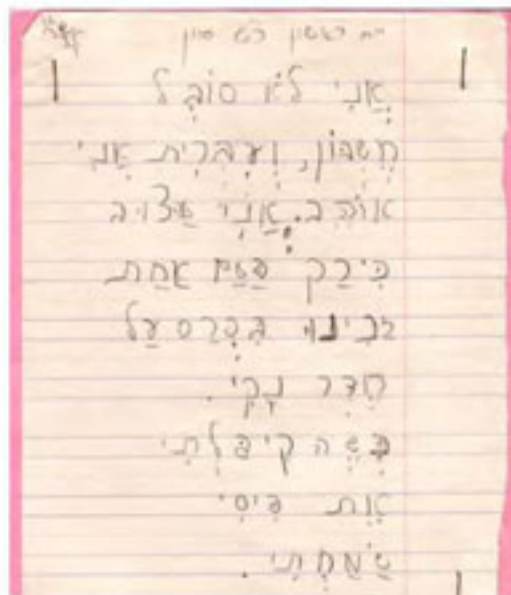
כתבה אסתר זקין - מרתו בתיכון - ג'ויס ה-30 לנכדתי.

אשל ובית הספר היו כמעט קווים מקבילים. הוא היה מניח לבית הספר ברצון לראות את החבריה, לשמוע מה נשמע, ולקצמם גם ללמוד קצת תורה. בלעני ידענו שלמדו ילד באמצעות אהבה ובהיותו הכיבון אילמו כי בן הבחור מוכשר כמו לך אק אינו מוציא את בילוינו מהבוח אה הפועל. עם בן החמש ב"מחצית חכמים", הלא היא המחציה הפדגוגית, יחזיר הבחור ביתה, יתבגר, יתגדל ויבין לבית הספר הוא גם מקום ללימודים. אשל הבאנו לנסות ללמוד ואף גילה סימני ניצוצות וכל זאת בדרכו המיוחדת, שלא תמיד גילו אליה הבנה. וכדי לתתנו למה הכוונה, אספר את הסיפור הבא:

ביתה אי למדתי בכיתה לא אשל ספרות וחבורה, ובאותו הפעמים נתבקש לכתוב חיבור. אשל ילד ובתו בחריצות שלא תאמן חיבור ארוך ומקף. כלמקדתי את הצביונות לעיון ובדיקה, אי לעניי הבידוקים. הנלא עליו בנה כל כך בלקדזה היה אודות סרט או ספר כחול, בדיוק אינו לזכרתי. החיבור היה בנה היטה. ניתוח ספרותי עם אוצר מילים איתני ביאה לנלא. התלבטתי איך אגיב, כי היה ברור לי לאלה מחכה לזאת, ואז החלטתי להליב לו בדרכ ללה לא ציכה. בדקתי את החיבור בדקה צנינית ונתתי לו ציון בהתאם. הייתם צריכים לראות את ההפתעה הגדולה עם כניו כלקבל חזרה את הצביונה. הוא בנה ציכה לנייכה או לכתות לכסילה, ואז גם יהיה עם מה להיתוכח. והנה קבל ציון, ואכילו ציון אה.

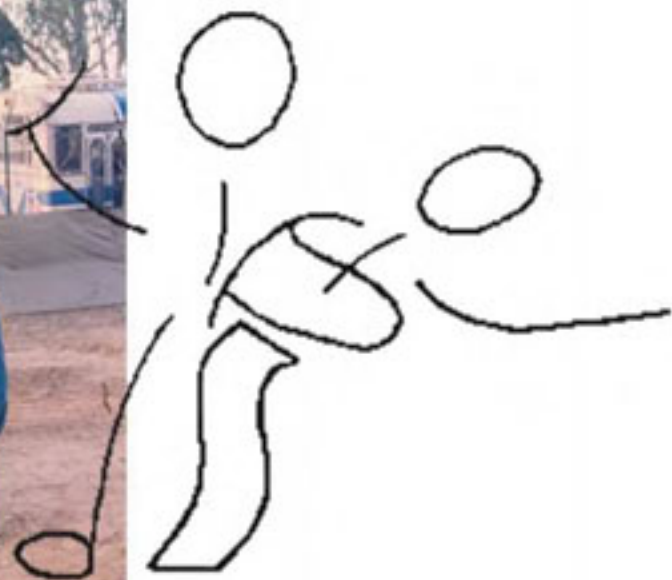
אין מה לומר הוא ידע לכתוב. זה היה אשל, מצנין, מיוחד, עם הרבה אנרגיה, להצריכה גילה מיוחדת אליו לם הבנה והאמור.

יאלה הבין את האקדמית
והוא לא הבין אותי



היציאות לגולקה בתה יונ

לפעמים כללמל לא היה לאן ללכת, וכבר לא היה כוח לנסוץ מחוק, אז בלית ברירה היינו נסעוים לגולקה.
 ואלם כמובן לא הכינץ לאן נסעוים, הצידיק לציאת לאנלה...
 החוצבנות והסכוננות היו מהמאכיונים הצידיקוים שלו. כמובן שלא הייתה לו לים בעיה לזכר צם מו לרצה וכמה לרצה.
 בז"כ אנחנו: אני, צמית, איה, חותם, נעם ואחרים היינו נעלצנים בציצ עם הקיר מלועלמוים, ובהים סתם כק באוויה,
 ואלם היה חוקד ומתכרע, המציא תנועות חוקד חדשות, ומדגים לנו. כה ולם תוכם אחד מאיתנו, ומאלץ את כל החבורה
 הישנות להיכנס לתוך חוקד זרעם סוף...
 תמיד ידע לעלות חיים...
 מצום לא היה "לביז", והכיק את המכסיוים מכל מקום אכליו.
 כ... אכילו מהגולקה.



אי אכילי היה לכסכם אותך

שם הדוד שנפל



כחול אה יתנו
הוא ידע שיש קשרים בלתי נראים...
הוא ידע שיש קשרים בלתי נראים...
הוא ידע שיש קשרים בלתי נראים...

כתבה סיג'...

אתה מביט אלי מתוך הציתון. מילי מביט, נראה ציף, למחנה משה...
מזכרת עז קצת הציתון וליב אתה בעמוד 4. בתמונה אינני יונת יונת - מחייב הכנים מאובקות עם
מביט מסתורי מרד אחד ולרבי מרד לנו.

לכני כחודשיים, כלזכרנו עם הכבא - אתה זיברית ואני הקלבתית. זיברית בקור רוח עם המצלם ללב להילב
ונמא. לאתני אותך עם תחילת הכחז בלבנון ואתה אמרת לזה לא כחז - זו תחילה למחנה אותך יום
יום. במשך האחרון לאמרת לי דאגת שתהיה לב תמונה יפה בעציתון. נתתי לב כאכה, החזקנו ידיוס והלכתי.
עבלינו אני מסתכלת עם התמונה ונזכרת במשך האחרון לאמרת לי.
אתה התגלית את זה כבר אז - ואולי נסית לעכל את זה, אבל אני לא מסוגלת לקום.
אני אתעצב לחיוב לבך, למסלוליות לבך, לאינטימיות, לבלבן ולרצל שהיית צולה בכל מקום שהיית. אי אכילי
היה לכסכם אותך, ורביס האמת לא כסכם.
המחלטה והזיכרוןות עליך ולכו עם הריבה אנשים במשך הריבה זמן.
הכריזה קלה מדי. תמיד אזכור אותך.
לבך - סיג'



חיוב כתבה גם אהיונרביץ
בת דודתו של אב

החיוב לבך חוזף איתי.
הוא בכל מקום.
זה מין חיוב מיוחד רק לב.
חלק אחרים לזה תחילתי.
לזה מין חיוב מלכתתי.
אבל אני צומדת מוב המראה ומנסה.
זה תמיד לא מנצחית.

ראל השנה תלס"ג

יום הולדת 18 שלי... אני יולדת בכיתתי חולבת עם מה שלא חולבים בגיל הזה. לכתוב נקלה בזמני הכיתה. הזמני נכתחת באיזיות ואני מגלה לאלה ואיתי מחינכים לי בחינך.

אני יוצאת מיד מהכיתה, ומיותר לציין שקחתי איתי את יקואי. מבחינתי יום הלימודים שלי נגמר. חיבוקים ונשיקות: "קצתני לאחרי עם יום הולדת למח" אמר לי, תובק להיות נותן לי מתנה.

עוד לא הספקתי לכתוח את הארטיקה וכבר אלה מצייין להיות מקווה להצבא לאצמי, כי לו אין מושג מה בדיוק הצבא, למצמי איתי היה איתי ובחר. מיותר לציין להצבא היה לאצמי. אלה היו מכניס ג'ינס בצבא ירוק כהה. זו הייתה התעזה מזהימה. ההעזה, המתנה... מלס נסענו אל"י והמלכני לבאות את היום יחד לשולתנו.

אני מתעצצת אליו כל בוקר, מסכונות, לרצונות המאוכזים והנבלאים, לאקליות למלס איתי. לום דברי לא עזר בעצמי, כל שאת לעצמה בראל כמעט מומלה.

כמו למלס בעצם אחרת, אלה מגיע אל"י מחיכה בשלצות אחי"צ המאוכזות. כתאים סתם צדקתי מותק חוסר מחלבה מוחלם: "בוא נסע לתם-אביה, סתם בלביה הכיף להסתובב בדיוניאף, להגיע לחנות הכריות המצוינות, אולי לקנות כרזה אחת". מיותר לציין שבעני להספקתי למצמי, היינו כבר מחוץ לדלת, מתחילים מסע ארוכים לתם-אביה.

עלינו עם מלשית גדולה - אלה היו הארוכים האהובים עלינו והחלום היה ארום עם איקונא.

המלשית הוידה אותנו קצת לפני תם-אביה, ומלס תכנסו עוד ארום והגענו. התהלכנו ברחובות הצוה, נכנסים לחנויות דיסקים, בגדים וכלובן להגענו לחנות הכריות בדיוניאף. עלינו גריכאי במעבר בין שני המגדלים, וברחנו מלס בריכה.

נכנסנו לזכות בסרט בבית הקולנוע - איני זוכרת את שמו ותוכנו, אבל יצאנו בסביבות חצות, והחלמנו לבדאי לנחור מחיכה. לוב עזרנו ארוכים והגענו עד לאצציון חיכה. מלס המלכני את דרכנו אל"י, ברגל, כלאנחנו מלשית את סלמינו כסימני דרך בכל הצוה.

לכתוב חלכנו ליד בית סכרי. אלה הלכ לקר הכניסה, ואייס שהוא עומד לרלום מלהו. היה זה איום רצוני... ואז עברתי רגע מותח ביותר. אלה התחיל לרלום בגודל עצום הוא התחיל באית "ב", ואני מתחילה להריץ כל אקליות בראלי, כללכתע מתברר לי שהוא כותב "בוקר טוב ל..." ומלשית את סלמי.

אני מודה שהוא הכתיב איתי... התכווצנו מרחוק וכל שאר הדרכ הוא "ירד" עליי כמיסב מנהגינו כללשלהו מאתנו נתכם ברגע למ חוללה או מבוכה.

המלכני לקל את הצוה, עיצבנו מחדל תחמומים ולמלס ציורניים. רבנו קצת עם זה, אבל תובק דקה חזרנו לעצמנו אחרי לסיכמנו, ל"לקל" רבול ציוריה זה בסדר, אבל לא רבול כרזי.

המסע הזה הסתיים בארבע בבוקר ולמחרת עוד יום של הלכלה לירד למליון...



11.7.96

כתבה צוהר אגנרקווה

אני רואה אותו רוקד מולי. ג'ינס קצת קרוץ וחולצה לחורה של exploited, מתנוצצ לבי הקצבה, נבלם ביז ימין וזקן צרבתו עם הכניס. הוא לר את המילים ובדיוק צבליו הוא מחקה את הלמות התוכים. כתאים צוהק מילה עם מיליון בצד ולעני מתעללים מצחוק. אני צוחק והוא קצת נחנק, עם יד עם הבאן והראש צולה ויורד ומכוכף על הגב.

מלווים אותו עוד זיכרונות. את התמונה הזאת לטק, תמיד עם חביבת לוקאד גדולה ביז, למתחמלת עוד לבעני למגיצים למגרל ללחק קצת בזרסם, לא אלכח לעולם, ורציו לתהיה לש גס עם ג'ינס גדולות עוד הברכיים.

לו רק היית כה בלביז לעברה. לניס אתה מחכה לו ולחוא סוף סוף בא, אתה לא מגיע. כל כך רציתי להאמין לטק ידע עליך ויגיד איזו מילה. הגענו עד לנליא המדינה, אק ללא הצלחה, והסתפקנו בהתלמות החלום שנמנע ממך.

דיוויד ביאי כתבה קצם: "כולם רוצים להיות גיבורים רק ליוס אחז", ואתה היית מין לבלה. היה לך את הכביז המכוקק להתבלם מבין כל חמלת ההמונים. התמונות לודרו לוב ולוב, וליוס וליוס כל המדינה דברה עליך. רק בלביצות דוברת, לא הרחק מכאן, במסובה ביובלים, וכל איל שני צצרי איתך להגיד איזו מילה אבה עם הכוכב האלוויוני. כלו תמיד, קליל אי אקלר לכסכס את המקום בו אתה נמצא. גס כל היית צריק ללכית, עלית זאת כלו ממך, והחברים מספרים לתקדית מציון. ממך כלו לאנתי מכימים: אהוד עם כולם וקצת לחצן, בעם לוב זיהב אק עם זאת חוצכן לא קאן, בדון וענק ולכעמים גס גלמון, ואני קינאתי בו עם כל הבנות שהיא כהל את ליבן...

13.6.96

למשפחת בן משה

זה היה אחד מאותם המעלות השחורים ההם, צענו ראובים בגלם, בסביב שנייה באילו לא צמד מהיגמר לעולם. כולם כבר הלמינו עם המצב ולא הייתה ברירה אלא להמשיך הלאה. כל פעם בן אדם אחר הוביל בכדי לבלם את הדבר לאחריים. היינו שני זוגות לחברי יחדיו בניווי: אני, לי, אלם ויוני. מיד כליצאנו מהסביב ניסו להבין איכה אנחנו והוצאנו מכה. אמרע המנה, גלם שוץ ו-4 חברה אבזים בלום מקום. בדיוק אחרי דקה אלם איתר את מיקומינו. לא האמנתי לו בהתחלה אבל הוא ליכנע אותי שהוא צדק.

הלבנו אחרינו כי בניוויים עם אלם אין ויבוחים. אני והוא הובלנו בראש ואחרינו יוני ולי לציבורו ביניהם. רצנו להיות רק לפני ביחד כי היה לנו בדיוק את הבלור והיזע המתאימים וגם כי אז כעם לא היה מלעמם. סמכתי עליו בניוויים. איתר, ותמיד ידעתי נביע בלי להתברבר. הוא גם אז כעם לא בכה לבואב לו או רץ לו. הוא היה מומד ציורים של עליות קילומטרים בחצי לעה, ותמיד היה עובר את התחוקה. הכי לא משנה כמה אב הייתי בניוויים, ידעתי לגם בלעדי הוא יסתדר אב מאז כלו לעלה בעברי.

היה לו איכני של מנהיג, לאלם, בגלל זה לא היה תלוי באף אחד. אז כעם לא זלגל באף אחד, ותמיד צמד לצדו כלשהייתו צריב אותי. הוא העדיף לכתור בעיות בדבורים ולא במכות למרות שהיה אב בלעניהם.

לא משנה כמה היה מעלן נבלם, תמיד בריצות ה- 2000 היה מוביל בראש הצוות בתחרויות ובאימונים היה מאחר דוחף את החלשים.

בגלל בעיה של כמורים וצריבות מהצוות, החליטו לבלמקום קלר, אלם יהיה מאגיסט. הוא לא קיבל את המאג בלמחה, אק לא הייתה ברירה. כעם הכעים הסמל לחץ עליו בסחיבת המאג וזרבו אותי לתת מעבר ליכולתו. כאלר זה הקב ליבוח מבוחר, תכס אלם את המאג והאיו אותו עם הרצפה. הכוח נצטר. כולם היו המומים. אלם אז כעם לא עלה חלבוין, אם הוא חל למשהו לא צדק מתחלל.

היינו הולכים בתרגילים ומסעות קילומטרים עם קילומטרים עם מלקים לא אבציים, קקליים התחלכו בין אנשים, אבל אלם נשאר עם המאג בראש הכוח, צודע, לא משנה המשקל, לא משנה המרחק, תמיד רצה להוביל. אלם היה אלם וחי למכור אותו מבין. הוא אהב להתבלם בלמח, לשתף את כולם בדעותיו, לנצח בתחרויות ולהיות ראשון בהכלם. הוא תמיד ידע הכל עם הכל, זכר תאריכים ואירועים ותמיד יינג אותנו בכבוד.

כולם כיבדו אותו ותכלו בריצות את מה שהוא אהב. המקדים סמכו עליו והאמינו בו בתור מנהיג של הצוות. הוא הצטיין בכל סוגי הספורט וידע עם כל הנלקים והקקליים יותר אב מהחיליים להקקליים היו למהם. לעולם לא אלכח אותו, את הקול שלו זאת צענו הכוחות, וביחוד את החיוב הנוצץ והלועץ שלו. הוא היה חבר שלי ואני מצריף אותו. אני למח ליכולתו להכיר אותו, ואולי לא מספיק כלו לציביתו להכירו בהמשק.

לעולם נכבוד אותך, אלם, אתה כלנו!

מחברק המתעצצ איתמר

היה לו איכני של מנהיג



30/6/96

לצירי, ממשלחה ולצמח... כיתה ח'נ

אלה באמת הלביץ עם חיי ועם חיי כל החברים, והרבה מאוחר החיים לפני הילבץ
 מדברים לעלינו יחדיו בגיל צעיר יותר.
 כל הרגעים היכים והארכים לם סתם לשבת ולדבר ביחד...
 כל הסיבאציות המצניעות לעברנו, כמו אז, בחורף בן לפנינו ואחר כך נסענו להרריות.
 כל החוויות מקורם מלקיים ביחד, כלאלם היה בקורם חבלה והמאבחים לעלינו ביחד.
 היציאות האחרונות... לבינרת, המלחקים במגרל...
 אכילו התמונות הראשונות לם נלם צימוח הגיו ממנו, מצורכות לכלה הסברים
 חיוניים לחיים, לאכילו אבא לא מלמד את בני בגיל 18 עליהם.
 אלה היה בן אדם גדול, ואני למח להיה לי הכבוד להכיר אותו.
 אלה, באל הוא חי ובלל הוא מתי. לעולם לא ילכח.



נרית - זיכרונות מאי 1997

... בין קו לקו בצבא, אני זוכרת איך אלה היה לוקח בהתלהבות את הכדורסל, מקפץ אותו למבולית
 קונה חליץ - כמה חביבות שקולוד, אותו הוא מסיים עוד בתור לקרבה, מגיע למגרל ולם "זיכר" משחק
 מלהו "בן-ציונה". די באח לשבסוף היה מנצח, אם בצורה לשה נהוג מנצח לכו חוקי הכדורסל ואם לא...

... הג'ינס הקצר הנצחי והקרוץ, לשלף את תמונתו הבוקר האדומים...
 ... היינו לוכבים עם הגב במרכז המגרל באמצע הלילה וסוכרים כוכבים...



"עכשיו תלכנע אותי שאני יפה!!!"

12.6.96

אלמיקו...

ככה קראתי לך.

נעגלנו בצרכניה ביוזקת, וזכור ראשון לעולם לי בישראל "איזה ליבה" והצנייט... כמה צחקנו.
 יום אחד הצעתי לך בקל ממך להויד את כובע הצמר ולהראות מה אתה מסתיר לשם מתחת לכובע.
 אין ברירה, יום הדיו הגיע!!! אתה חייה להסתפר. אני מספרת אותך, ואתה יושב בצנייט עצמית, סגירה
 ביז וכלב רוצד מכהז. אלמיקו גומר קצוץ עם תלתם אחד ארוק עם המצח. אתה קוחד את הצנייט, הולק
 לדלת, סוגר אותה, נעמד מול המראה... "עכשיו תלכנע אותי שאני יפה!!!".
 ואני לא מנסה לצחוק. אמרת לך, תעביר את הליבה ונשמע ממך בבוקר. בבוקר נעגלים ואתה אומר לי
 "איזה ליבה היה לי!!!".

מדוי קעס אתה קוקע לברק אותי במספרה. מספר עם החברות ואני נותנת לך הוראות ביחיות... לא לשכח
 אמרתי הגנה. ואתה "עבדאיציק", יודע הכל, אבל אני ממשיכה לא להכיר את ההכיר לך להכל עוד לכתב
 וזריק לשמור.

בוקר אחד, אכפון מאילת, מספר לעובד בבית מלון, מביא כלו פנינו ויוון והחיוק "סבהה". אבל מצוין וילן
 מצע. ואני החברה "הקנה" אמרת לך, החיים לכתב תהנה ותפעם ואל תתעבל מהר מדוי, לחק אותה
 בגדול, כל עוד אקלר לךני הצבא... אתה יודע...

הנה אתה מגיע לביקור, כבר חייל עם אמביציה, רוצה להצליח. "חכיף" לא מתאים יותר, ואתה מבין את
 זה ומלנה ראש. אבל מוסוף בסוף "יועני..." בשלבי לשא אלכח לאתה צדיין אלם.
 והצנייט לובהות וצמאות חיים.

לכני כחודש בערב אני רוחצת בים בערב ונתאים קוראים לי מביא מהר... אלם באלוזייה.
 אני רצה, מסתכלת עליך, מקליבה לך, ואמרת לבעלי "התעבל לנו הילד". הצנייט רצנייות וצמקות, אבל
 נתאות החיים קורנת, ומאחורי החיים בלבענו מסתתר אלם.
 אני זוכרת אותך ולא יכולה לשא לחיוב. ל מה ?

11.6.96

אלם

זה לא נכון. אני לא מבין מה אנחנו צוללים כה בכלל. איך זה יכול להיות שאנחנו כהי. מצליק, וסוקרים לקי.
 אתה אמר להיות חיי. אתה אלם הי"אלי" לביק קלוט כהתה.
 כל ביק מלא למחה ואומץ היית, כל ביק מצחיק, כל ביק אקטיבי, כל ביק יפה - זה אתה.
 לא ברוק הארון כה מתחיתני - לוכה, כל ביק לקט, כל ביק בודד.
 בלביצ לעבר הייתי באקס לעבר חללי הנח"מ, ונעצתי בלמית החקוקים עם האנציה. היו ל 960 במספר.
 וביכתי, כן אלם, בירכתי עם ביק לאני צומד מסיוס 3 שנים בצבא ולא לביתי חבד, ואכילו לא הייתי קיזה לבק.
 מי היה מאמין ללביצ אחר-בב אני אצומד כהי, מצליק, ולמק ולמית 4 החברים האחרים יצורכי ללאר הלמית,
 ובאקס הבא אני אככה איתך - אלם חבד.
 אלם, אוי אתה כיצית לא לדיני, אבל מתוכני לא תצא לעולם. אתה חלק בלתי נפרד ברוק כל אחד ואחד
 מאיתנו.



בלבית בעינה התקלית אלי ואמרת לי ללביצ הבא אתה חוזר - אנחנו צוד מחכים.
 חבדק האוהבים איתך לנצח.



דעת את החיוב של מאזן לאזן וכתובים משה יוחס אותי
הצדק לא מאכלי לחיוב לפרט צד האזעניים
באלו מצביע על התבגרות מסוימת.

10.6.96

אלה - חה"ן אקוס 4

"אלה" מה זה הלם הזה? הייתה התעוהה הראשונה לכל מי שפגש אותך.
אנחנו היינו באחראים לאלה שאלה הוא לא כחיות מאזה מנכ"ל של חברה למחזרי חמה, והלם שלם הוא בעצם
כרסומות סמויה מהלכת. לא למכירות האלה צינף כלאים מאז להכרנו אותך, אבל אם הצדק לפני אלה,
ההרגלה כבר לא הייתה אותה הרגלה, איתו תוצר חמה חמממ קיבל מתיקות מסוימת כלפניך לשלם.
אני זוכר איך היינו בודקים תאריק עם הגב שלם ב"מחזר מיונות", כל פעם שהיית כולם איזו לכות או
בדוחה להצחקה רק אותך, היינו אומרים לך: "אלה התקלקלתי!".
אני זוכר לידאת לגיבול כלם"ר ואנחנו תלמי תלמי את התקוות בדיוק ל-20 דקות, כך להם אפילו
לא הספיקו להתייבש.

"אלה מה אתה עושה כה, אתה לא אמור להתחבר צפלין בלשח עם איזה ג'ויקן עם?".
וכמובן אלה צונה בדירק הכל כך מתחמקת לשל: "תראו חלברתי עם זה ארובות והגצתי למסקנה להכאנצואל
למי סתם יתבדבדו בעלם"ר, וחוצ מצה אני הולק עם האיב ביותר, עם החה"ן".
ובאמת אלה יותר עם הג"יכים לאבת מוקלים, מאיזים וכתובים חוצמים.

כל הפגילה איתך הייתה עצבון עם עוד אלה לסיימת בחה"ן. אני נכיר הפגילה האחרונה לפני. ילברנו
באזובוס סצצ עם תל-אביב, ואתה סיכרת בקצב מסחרר עם הפעילות לשלם בפנים והכל בתלימה אחת,
ואני לאאתי אותך, "תעז אלה, יל לשל צמן לכתד?" ואתה התעלמית והמלכת לסבר עם ה"מכס".
ואני המלכת להתכב בצדק הצרפתי ל"צקרת", כי היו לנו וחצי ראיתי את החיוב שלם מאזן לאזן וכתובים
משהו יוחס אותי, ולא מאכלי לחיוב לפרט צד האזעניים, באילו מצביע על התבגרות מסוימת.
התנה ב-10.6.96 הגיע עצבון, עצבון אחרון, אבל לא ממך אלה אלא מקיינות אלוזייה לפני לא מכיר, ולא
רוצה להכיר. היא הודעה לי שיותר לא יהיו עצבונים ממך אלה, זהו נהיגתי.

אתה אינך לא יודע, אבל זהו אנחנו יודעים ומסרבים לעכל, אז נמליק לחיוב כדי לאנחנו לא נבסוק.
זוכר אותך תמיד: נמרוד, אח מחטיבת הנח"ל.



כתב ר'נו

בס מתמשק, הקלבת לאמת. הפעם כמו בפעמים רבות זה מה.
אך הפעם זה לא חמנות או הזדהות, הפעם זה קצו בלם, והנלמה מתקלה, הגבריות מתרכבת,
העגלצים והתנועה הזאת לבל כק רוצה לבצע במקומך את אותה תנועה לל תנועה מכרועה, כדי להכיר יפסכס.
הכיר ללילח אותך, הללילכ בדיוקנות מכלאה דרב לל, ללל, ללל... ללללל.
הזס, הזמעות, הווסוריס, התקוות - אלה בכלל דברים לקוריס לאחריס.

תנאים עוז מלכה, עוז אקס,

לגירת הליות מועברת מהאלווייה - דרב מלכין - כאל - הלס - מלכה - ואי ידעה -

איזו עלייה יל עכליו? איזו בניה?

וללה לבלמת מועברת עם בעיה בלרין למלך - למה? וצקה - למה? ולתקה - למה?

חבר אב ללב, אלל, כבר לא צוחק עם הזברים למכחידים, ולבואבים - אלא אומר לל!

אחי, כל הבריות, כל הסיגרות, כל היציאות, וכל ההתכרעויות, כלם כלם זיכרונות.

ולס מלכה נתון לל למחת חוים, וקביצות דיסארלן לל גיטרה כבדה.

תנאים בל הלס בסאונד מלחיל לל לליבה. לל לא נכנסו לללים רכס ובלס מתמשלכס ומצויותס

לל מועקה וצבה למכבידים עם תועלות העניינס.

היו אלל, אתה אחי...

ורק תסכול לל עוז בעיה בלרין עם צעקות למה! בסולן קריאה.

הליר לא נלמר בכיוד אלו - אלא תנאים - בלמלצ המללים והלקורל.

אלל - ביותל מועברות

בסוף נלמר מלכה נתון לל מועקה וקביצות גיטרה בס איטית.

בכניסה לכרמיאל, על בית מים כפר הינדים, אקלר לראות את כתובות הגרפיטי: "אלם לנצח". אלם לבין היתר הייתה לו תאווה בלתי נשלטת לכתובות גרפיטי, כתב לש את שמו. מיליון מחק אותה זמן קצר לאחר מכן. אחרי שהיא נהרג מסו החברות שלו לכרמיאל את הכתובות הנלכחיות.



כתובות על קיר במחצבה "הלעזית"

כתבה חבירי זואה

ז' באייר ע'כ"ג בסייון. יום הזיכרון ע'ד יום ההתעלות. אזכרה ממלכתית ע'ד אזכרה פרטית. 45 הימים ללב, אלם, נתיחים בסינה בלמנה אכס אכס בדיוק. יזכור קצה, כמה קאצי נגינה ו-2-3 קאצי קייאה, למלנה ללנה נכבוס צולמתיים ומרגלים יותר. ילדים מלמיקס נרות לאורב, ליד הכסל הזואם ללב, אחר כך הולכוס לבית ללב וכל החברים ללב נכגלים, וכלילי יצאת רגל, מלל לזקה וצוד רגל תחזור ותלבה כאן גם אתה.

מאזיס הם אלה לעציון בוזקס את החזר ללב, האם התמנותי המזבקותי הכוסלים והלשויות עם הקורות עציון לם: עלמות מלה ב'צד ימין ומזבקה לל מרי'צ על ארגז התרים מלכנים. כבר מאוחר ובלם צי'כיס, מחר בבוקר לוב אני נכגלים.

בס:11 הקס הצבאי מתחיל, Sex מסתכל מהמזבחה. 5 לנים, מי יוצע מה ע'ד נלאר לם מתחת לאבנים. נגינת חילמי, כמה לירוס, התקווה והולכוס לוב לבית ללב, כל החברים ללב. ואחר כך קובעים להיכגל בעוד זמן לא ארוק, בזבזר הכי יפה לזכבותי המונים ע'ד יזכרו אותך הרבה לנים. אזרני לם בכזבוסם על ללב וזכרב. היית צריק לראות את גדולי הלחקנים מ'יצם בלשבילב: ג'מ'צ, ברוקבי'צ, וע'ד היו נאווה... ילדים קנים, לרקולי נלגזו בלאתה ואני היינו מלחקים עם המבוגרים, בימי לני וסתם ככה אחד נגז הלני. ילדים האלה מביזוס בהצ'רבה בתמנותי ללב, החייל האמ'צ, ומזבקותי ולבליס חולצות ומתלהבים ולמחוס. כו יל חגיגה אמיתית באלגה, באותם רגעים קסומים.

וצכליו כבר חמל לנים, זה עגול, זה יפה וזה גם זו מ'צא. הנה זה מתקרב, התאריק הניכא, כל הלבויות האחרונים, חולבים הרבה ונכבוס בק.

ובזרב יל ע'ד יום החמישה ואולי גם את יום החודשה, אק לבסוף הכל מתקל ליום אחד לם דלמה, ה-10 ביוני בכל לנה.

הכעס זה נא ריק אנחנו ואתה. ולכעזים בתלמות וסתם בק, בימי חול, בזיכרותי, אתה מ'כעז מולי עם זקן צרבתו וככה תילאר לנ'צח אצלם: עם נמלים, עם סיכוסים, ואיק ללנינו רוקדים וזוחקים ומתעללים. 45 ימים רצ'כיס, לעד כמה להם קלים וזחוסים, הם צלחים לנו לזכור אותך מלא למחת חיים.

מתעצב אלב אחלרמ'צה



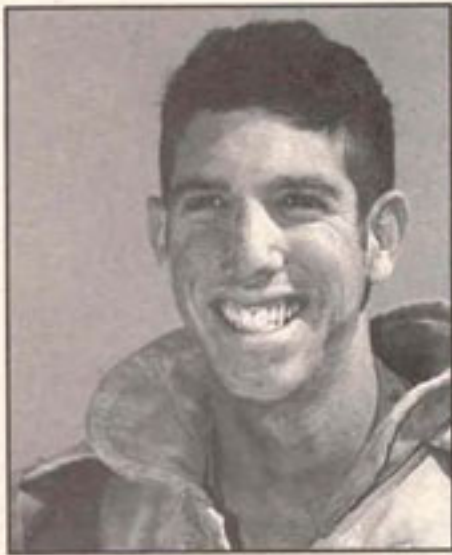


מועצה אזורית משגב
מחלקת הספורט



טורניר משפחות 3x3 בכדורסל

לזכרו של אשל בן משה ז"ל



אשל בן משה ז"ל
7.8.75 - 10.6.96

אשל בן יובלים, למד והתחנך בביה"ס הקהילתי משגב. פעיל ומזכר בקרב בני הנוער במשגב. שמחת חיים וחדוות נעורים היו ממאפייני אישיותו המיוחדת.

גאה וקשור למשגב ולנעשה בו.

אשל התגייס לצה"ל באוג' 94 לפלוגת ההנדסה בחטיבת הנח"ל.

בחופשתו האחרונה השתתף בטורניר המשפחות, אשר התקיים באולם הספורט, זוכה עם אביו ואחיו באל"פות הטורניר.

יומיים לאחר הטורניר, עלה אשל ללבנון, ונפל בקרב יחד עם 4 מחבריו הטובים ב- 10.6.96.

יהי זכרו ברוך !

כתב חזי כהיר

זה קרה בדיוק לפני שנה.
ילדותי במשגב כאן, באולם הספורט.
הגיעה היצאה,
אלה נבלם.
אלה, זה לא יתכן,
הוא היה כאן באולם רק לפני מספר ימים,
ליחק עם ג'ורג' אביו וינתן אחיו.
הוא היה צעק, גבר לטובים.

את אלה היכרתי ויזויתי בלנים היכרתי לך
נצחית. נבין, אולם הספורט לא היה ביתי
הראשון.
הצדף את עצם החיבה, את המינים הזרקים
בהיות הנצח, את הסגירות בהסתה, את
הנחומים והצדק בעיקר את המסיבות והמיקודים.
אילו היה ניתן להלחץ לו מציקה ולשחק כזר-ם
ברחבת המיקודים, אני באוח להיה אומר -
"אחלה לך הציון".

אלה, אהבתי את מלגה, נהנית מכל רגע ומכל
יום. האיחוד האחרון לך היה כאן, באולם
הספורט,

"ליחקת אותה בג'ורג', ומיזם - כל שנה, אנחנו
כאן נלחם לכבודך".

את ארנוני המשפחות 3x3 נקדיל לזכרך".





בני שלי
 לשם השלום תהיה נשלמתך צרורה בצרור החיים.
 לשם השלום בהשקטק למטה, ראה בצערני.
 וביא מצע בחלומות הלילה הנחמני.
 אין החיים אותם החיים בעצדיק.
 כה אהבתך, באבוי הייתי קלורה אלק.
 אל תנצות מצב רוחי.
 כה מתעצצות אני לחיבוקק הגדול והאהבה, לחיוב
 הרחה לנמרח עם כרצוקק הצניס.
 לא הכרתי אדם לאהב את החיים יותר ממך.
 אלא בלבך אל והבהה,
 בעצות את החיים, ואחר כך הם בעצו אותך באל וצלן.
 אהוב לי, הייה לשלום...
 כה מתעצצותי, אמא.

יום אכברה ראשון.

בדיוק לפני שנה - 6.96.96 שוחחתי בעצם האחרונה. נלצנת בסביבות תלש בעירי, כמה דקות לפני שיצאת
 למארה ממני אתה וחברייק המוחמים: ילי, יאורי, ינב וצידן לא חזרתם.
 שנה חלפה, ואני צדיין שומע את קולך המריע והאומר להכל בסדר וללא נצאק. אבל אנחנו דאגנו,
 ומהדורת החזרות לשם הביקר למחרת הוסיכה עם הדאקה. התקבלנו לצה לא אתה, תכילותינו לא נשמחו.
 שנה בעצדיק, בלי החיוב הצנע להיה סילון ההיכר ללב, בלי השוחות ביננו לכה אהבתי, בהן הארכת
 וסיכרת לי עם כל הקורות אותך בצבא.
 הרבה קרה בשנה הזאת, למדנו להכיר את החברים ללב, להכיר להיות החברים לפני.
 למדנו להכיר את הכלוגה ללב, והיא הככה להיות הכלוגה לפני.
 למדנו להכיר את החשיבה ללב, והיא הככה להיות החשיבה לפני.
 אני יודע כמה היית רוצה שנהיה חזקים, ואי ליודע לחזק, כעצמים אכילו מצע נחמס, הם החברים ללב.
 החברים מהאזור, והחברים מהכלוגה והצוות, ואני, כמה חודשים אחרי נביתך, אסון נוסף. הכלוגה מאבדת
 באסון המסוקים 20 לוחמים, ואני לא יכול שלא להרהר - אולי אתם שוב ביחד, לשם למעלה מתבדחים,
 צוחקים ומחליכים חוויות עם מה שקרה כאן למטה. אתם כמאגת כמחיהין לשם מעלה.
 נבדנו בשוחות אלכוין, אתה במחצב דמעות ואני בבית, אס נעזר - לא כה הייתי רוצה להיכרז ממך.
 הייתי רוצה לתת לך חיבוק אחיון, חיבוק גדול, חיבוק לכל כה היית ראוי לו.
 לשלום בן אהבה, היית אתנו כל השנה, אתה ותמליק להיות אתנו תמיד. אבא

בוקר. 30.6.1998

מעירות מעירות נכרם לבי
ואני בחוש הידקתים.
ואק כתאום בלחי של בוקר
שלמה אחיותם
צנחו מעירותי
התכזי באבי.
ביד גולשת ניסיתי לשלום לאסוף.
למא עלי יצנח
יקבוק איתי תחתי
ולא אהיה אחראית
למשל החיים.

צרות



נורא חוצר שהוא קופץ למים



אם אלוהים כתב אתהים סידון

אם אלוהים אוהב אותך צעירים צעירים למראשותינו,
לוייז להתבונן בהם כה שלא ייקח אותך אליו.
אם אלוהים רוצה להתבשל מויתיים ונצחיים, שלא יחזף אותך לשמים
לישמור כאן עליהם.

למה הוא מקנא באשרנו הקלוז?
למה כל כך דחוף לו לראות אותך מתים?
יש לו הריו את כל הסבלנות, את כל הזמן, את כל הציונים.
יש לו את כל הציונים, את כל הנצח, את כל הציונות.
וענו יש כל כך מצע זמן איתך ליהנות.
כמה שנים אוביות, ותקפה קצרה כל כך.
עם הבן, עם היגה, עם החבר, עם האח.
זמן קצרה, זמן לאו, זמן אולם, זמן לעז מצע קי יחלף.
וגם מן הזמן הקצר הזה, הוא עז מצע לחלף.
לקחת בחיזוק יז וללא בוליה ממל.
לגזום בריגע אחד את כהלת הרל.

אם אלוהים אוהב אותך צעירים צעירים, לרד כסא הכבוד,
אז לידע לגם אנחנו אוהבים אותך, מאז.
אני לא יודע כמה אבל בשח לא כחיות.
והוא הריו כבר קברו סביבו אלקים ובהבות.
מכל כינה, מכל רחוב, מכל ילוב, מכל חזרה.
לו יש המון צעירים, וענו אחד או שניים, ולא יותר.
אם אלוהים אוהב אותך צעירים ויתיים,

אני מתקבלים ומבקלים מכבודו,
לישמור עליהם מקרובה,
אבל בריגע לא ממל לרדיו.





5171266
10X 10X
7ED 12